

Uši a Vítr

JUDE | HOMELESSG | BABÁK | OHNĚ, EVANGELIA, VOKNA A DŮKAZY | HORÁK | JEF | VÁCLAVEK | LANDA | HRUŠKA | BLÁZINEC | SAMPLER EARS&WIND RECORDS

Vzpomínky: Jakub Žid

Jakub Žid alias Jude (narozen 1970), režisér, hudebník, maskér, výtvarník, ornitolog a deklamátor. V minulosti mj. působil v kapelách Ginnungagap a Skrytý půvab byrokracie. Prostřednictvím novin Uši a Vítr odpovídá na otázku EZT. V tomto čísle vzpomíná na svá dětská, jinošská i dospělá léta.

ČÁST PRVNÍ

O literaturu jsem se začal pokoušet už na základní škole, nedlouho poté, co jsem se naučil psát. Měl jsem doma příklad – otec byl filmový scénárista, takže vymýšlení příběhů a jejich sepsování byla celkem přirozená činnost i pro mě. Ale kde ty první pokusy skončily, to už nedopátrám.

Shudbou jsem začal o něco později, asi v osmé třídě. Kamarád si tehdy koupil baskytaru a kombo, nápad založit kapelu byl jasný důsledek. Ještě jsme přibrali zpěváka a klavésistu, na mě zbyly bubny (které jsme neměli, takže se použily plastové kýble) a skupina MPQ byla na světě. Nidy jsme se nedostali dál než k hraní v bytech – k velké nelibosti sousedů, vše se totiž odehrávalo v panelácích na Jižním Městě. Tuším, že se zachovala nahrávka jedné písně.

pokračování rozhovoru na straně 2

Jude jako deklamátor ve Skrytém půvabu byrokracie, foto Zdeněk Vykydal

Brněnské klubovky

Uvnitř čísla fotoreportáž z akcí: Festival spodních proudů a Lukin 36 – undergroundový narozky.

Festival Napříč

...též nazývaný Konec léta. Festival s kořeny v roce 2002 ve Vranově nad Dyjí, kde jej poprvé uspořádal J. E. Frič, se letos těší dalšímu pokračování. Bez přerušení funguje neuvěřitelných čtrnáct let. Vedle zmíněného Vranova se uskutečnil rovněž v Hrubšicích na zámku, až zakotvil v pohostinnosti Skalákova mlýna. Sám zakladatel festivalu říká „Od počátku je festival koncipován jako multižánrový, resp. multi-kulturní. Klade si za cíl spojit odlišné skupiny obyvatel, žijících na území historických zemí Koruny české, a to prostřednictvím tvorby literární, hudební, filmové a výtvarné. Dramaturgie „Konce léta“ směřuje k vytvoření zvláštního typu festivalu, či přesněji: k duchovnímu a tvůrčímu setkání na určitém místě, v určitý čas“. Letošní festival Napříč, čili Konec léta u Skaláka, proběhne po dva dny na dvou scénách v neuvěřitelném „podzemním Disneylandu“ Skalákova mlýna. Orientační program uveřejňujeme na poslední straně tohoto čísla novin. Čeká vás více než důstojná tečka za festivalovou sezónou.

JEF je zpět:

Na stránky revue Uši a Vítr se jako přispěvatel vrací otec zakladatel tohoto periodika, Jaroslav Erik Frič. V čísle, které právě čtete, Erika najdete v obnovených rubrikách: Na hliněné niti na straně 11 a O dílech a lidech na stranách 18 a 19. A ještě jedna podstatná věc k Erikovi. Právě mu vyšla staronová kniha, tedy reedice dvou beznadějně rozebraných sbírek. Básně z let 1986–1995: Kolotoče bílé hlasy a Houpací kůň šera a jiné básně. Kniha vyšla u vydavatelství Ears&Wind Records a navazuje na sbírku Jsi orkneyské víno a jiné básně, vyšla v roce 2014. Na obálkách knih byly, stejně jako v předchozím případě, použity fotografie Vladimíra Havrana Smýkala, sázelo se opět písmo ze středočeské písmolijny Františka Štorma, formát knihy vychází z osvědčené Erikovy edice Želetavka (vydavatelství Vetus Via).

Erik se toho času, byť na nemocničním lůžku, těší stále lepšímu zdraví a dobrému rozmaru a není skrytou reklamou, že na tom má obrovský podíl právě Plzeň, Plzeň a jediné Plzeň. Na zdraví!

Dětská, jinožská a dospělá léta Jakuba Žida

Další „hudební“ projekt jsme vytvořili s kamarádem Pepou z Broumova asi v roce 1987 nebo 1988. On tehdy rukoval na vojnu někam do Západních Čech, tak přijel do Prahy a pár dní jsme tady kalili. U mě doma jsme vytvořili příšernou quasipun-kovou nahrávku s názvem *Depresivní jízva*, dost jsme se při tom pobavili a opili. Pak Pepa odjel do kasáren a nahrávka časem kamsi zapadla.

Těsně před převratem jsme ještě dali dohromady tříčlennou kapelu s lidma z učňáku. Náš záměr byl jasný: co nejostřejší protikomunistické texty. Připadalo nám, že tudy vede nejkratší cesta ke slávě. Ještě jsme ani nestačili vymyslet název, měli jsme jen jednu zkoušku a krásně rozjetou kariéru nám zhatil listopad 1989. Pak byl odvážný kdekdo a nám se nechťelo kopat do mrtvoly, tak jsme to rozpustili.

V té době jsem se už dva tři roky znal s S.d.Ch. (Miloslavem Vojtíškem) a P. Formšem (Petrem Coufalem). Formš byl básník a S.d.Ch. brnkal po hospodách na španělku běžné písničky, co se hrály u ohňů. K tomu zkoušel tvořit první vlastní písně. Formš napsal *Neslyšeli Zarathust-ru aneb Okusovači mrtvol* (silně pod vlivem Nietzscheho *Tak pravil Zarathustra*), a tak jsme měli text pro hodinové deklamačně-hudební pásmo. První zkouška se odehrála na stromě v údolí Botiče. Uspořádali jsme pár koncertů pro pár kamarádů, ale opravdové veřejné vystoupení bylo jen jedno, v hospodě U Marčanů. Byla to akce

*Listopad 2013, koncert s křtem CD Ginnungagap (Ears&Wind Records) v dnes zavřeném brněnském klubu Boro, zleva Jude, Roman Plischke, Pepa Jindrák a David Vokurka
Desku tehdy pokřtila močením v přímém přenosu performerka Jana Orlouá, foto Zdeněk Vykydal
Dole Jude na Krákoru v Ostopovicích, rok 2011, foto Michal Král*

více kapel, kterou pořádala skupina, která si říkala nějak jako Nekonečný dýchánek. Nás tam vpašovala zajímavá androšská formace Perla Moravy. Už svými nástroji jsme ostatní kapely poněkud znepokojili. Měli jsme jednu španělku, flétnu, housle, několik bubnů a vysavač. Proto jsme byli stále odsouváni a chlácholeni tvrzením, že „po týhle kapele už budete hrát“. Zatímco jsme čekali, než všechny kapely dohrají, P. Formš se opil, poslal všechny do prdele a utekl, takže jsme byli bez frontmana. S S.d.Ch. jsme si řekli, že přece nevyměk- nem a že stejně vystoupíme. V rychlosti jsme si rozdělili Formšovy texty a odehráli jsme asi pět minut. Pak přišel pingl, který se choval, jako by mu ta hospoda patřila (a možná, že jo) a řekl, že jestli nebudem hrát něco normálního, vypne proud a akce končí. Tak jsme oznámili, že na to serem. A Nekonečný dýchánek mohl zahrát dru- hý nekonečný set.

Ještě nějakou dobu jsme se scházeli ve zkušebně u Davida Vokurky, vytvořili jsme spoustu písňových polotovarů, vypili u toho hektolitry vína a nikam jsme nesmě- řovali. Až mě P. Formš seznámil s Josefem Jindrákem, a tak vznikla kapela *Ginnunga- gap*.

ČÁST DRUHÁ

Ginnungagap je pojem z germánské my- tologie, v doslovném překladu je to zející propast a takto poeticky označuje stav svě- ta, kdy ještě neexistovala země ani nebe, všechno bylo pomícháno se vším, zkrátka chaos. Představa vyskytující se celkem běž- ně i v jiných mytologiích. Dnešní kosmolo- gové tomu říkají singularita...

Je zajímavé, že zhruba ve stejnou dobu vznikla v Praze na Žižkově ještě jedna ka- pela téhož jména. Možná hrají dodnes, jsou to pankáči a nikdy jsme se nesetkali. Způsobovalo to mírný zmatek, třeba když se mě známí ptali, od kolika že to hrajeme a já o nějakém koncertu neměl ani tuše- ní. Tato shoda názvů vysvětluje občasnou přítomnost lidí s číry na našich koncer- tech. Přišli na něco jiného, ale náš temný underground se jim líbil taky. A ve stejnou dobu vydal jakýsi americký jazzman album s názvem Ginnungagap. To všechno na- značuje, že na teorii morfických rezonancí Ruperta Sheldrakea asi něco bude.

Na několika prvních koncertech byl frontmanem P. Formš. Sugestivně dekla- moval své podmanivé texty, hrál šílená kakofonická sóla na zobcovou flétnu a brutálně skřípěl na housle, na nichž měl místo kobylky krabičku sirek, až mu smyčec zcela opelichal. V instrumentální skladbě Supí tanec tančil v ohavné latexo- vé masce (k vidění ve filmu Labyrint snů) a když dotančil a masku sundal, měl obli- čeje celý od krve. To byl ovšem divadelní trik – kousek molitanu vlepený do masky a nasáklý červenou barvou. Na basu hrál Josef Jindrák, já jsem mlátil do tří kotlů, virblu a činelů, Jana Rokosová třískala do xylofonu a jako stálý host (s privilegiem nechodit na zkoušky) hrál na saxofon Ro- man Plischke. Na prvním koncertě (11. června 1998, v klubu Prosek v Praze) vy- stoupil ještě historik Jiří Ohlídál, který hrál vysavačem na bongu.

Technická vsuvka – Jak hrát vysavačem na bubny: Zapneme vysavač a odstraníme tva- rovaný nástavec. Kruhové ústí sací roury

Kapela Ginnungagap s plastickým Pepou Janíčkem (vlevo), klub U Rafa, Praha 2002, foto archiv SP
Dole Jude s parohy v Typu Skršín, foto archiv kapely

přiložíme k bláně bubnu a velmi nepatrně nakláníme rouru na všechny strany. Blána se rozvibruje a výsledkem jsou velmi blasité a odporné zvuky, které potěší každého milovníka bizarní budby. Tenhle objev jsem učinil náhodně doma při úklidu a nestačil jsem se divit. Všem čtenářům Uši a Větru doporučuji: zkuste to taky! Založte kapely ze samých vysavačů! Staňte se zvukovými teroristy! Zvládne to každej vůl!

No, ale zpět k historii:

Po třetím koncertě nám Formš oznámil, že už ho to nebaví a chce končit. My jsme ještě končit nechtěli. Oslovil jsem svého spolužáka z archeologie Stefanivose a ten nabídku přijal. Začala vrcholná éra Ginnungagap. Na památném sklepním koncertě na pražských Vinohradech (2000) vystoupili oba frontmeni společně, bylo to takové symbolické Formšovo předání žezla Stefanivosovi. Koncert se vydařil, ukončila ho až policejní hlídka. Společně s námi vystoupila sesterská (či bratrská?) kapela Periferie 42, což byl druhý výhonek zaniklé formace Neslyšeli Zarathustru. Založil ji S.d.Ch., sehnal opravdového bubeníka se skutečnou

bicí soupravou Martina Vocela a baskytaristu Pepu Kytka. Z původních NZ se k nim dali ještě Viktorka na zobcovou flétnu a David Vokurka na trubku a housle (ten začal vystupovat i s Ginnungagap a poněkud se stal vlastně členem obou kapel). Ale tyhle pindy stejně ni-

koho moc nezajímají, takže přejdeme radši k historkám o skandálech...

ale o tom až příště...

otázku položil EZT
e-mailovou korespondencí odpověděl
Jakub Žid

Sépiovou kostí: Radim Babák

Ročník 1974 v Brně, od dětství se věnuje experimentální poezii a hudbě. V Brně je známý především jako akordeonista, jeho žánrově neukotvená hudba sahá od minimalismu přes odrhovačky až po punkové fláky. Roku 2005 nahrál profilové CD „O chuti do života“ a v roce 2016 zatím své poslední CD „Tutepeto“. V létě 2016 mu vyšla u vydavatelství Ears&Wind Records první ucelená sbírka poezie s názvem „Bloudivé tříspřeží“.

Radim Babák, foto Arnošt Zukal

DOBŘÝ ZACÁTEK

Jedna
dvě
tři
čtyři
pět
Ano – to je důležité:
mít všech pět pohromadě
aby se mohlo dál
odpočítávat

KRAJINY

Jsou údolí plná květín
s květy opojných vůní
Nad nimi ladné oblouky
s kmeny k nebi pnoucími se
Jsou hory a strže krvelačné
s pařáty v mračnech zarytými
Jsou propasti hrůzných nářků
strachů vrahů sebevrahů
jsou horizonty lákající
do nejneuvěřitelnějších dálek
s místy která mámí smysly
Jsou sluneční pláže
i tekuté písky
Já však nejvíc zmámený jsem
tvými skrytými místy

VZPOMÍNKA NA ŠEDESÁTÁ

Jen viděl ty motýly
rým se chvěl
Mezi ně Timothy Leary
písně pěl

SEBEKLAM

Nejsem poskok pokroku
nejsem kasa z prasete
nejsem otrok u žoku
mám své pole zaseté

Nejsem poskok pokroku
nevyznám se v módě
činy mají proluku
když chtěl bych žít ve shodě

Nejsem poskok pokroku
jeho lsti mě nebaví
má masku má paruku
co je pod tím kdopak ví

Nejsem poskok pokroku
jsem sám sobě svým pánem
chodívám rád k potoku
tichému hledat pramen

BALADA O ZÁPALCE

Těšila se zápalka
že škrtne a bude plát
trápila ji zahálka
ve snech plála tolikrát

Vlastnila ji slečna Dita
v jednom horším pánském klubu
tam k ránu byla zneužita
k pročištění šestky zubu

ZMĚNA

Říkal si: Neštěstí v kartách
to je přece štěstí v lásce
A tak to i bral
Když měl depku šel na hřbitov
K porodnici se chodil smát

Říkal si: Líp vrabce v hrsti
mít než holuba na střeše
A tak to i bral
V hospodě se vykecával
V kostele se vymlčoval

Říkal si: Život je změna
ta největší všeho nechat
A tak to i bral
Že se na to všechno radši
Že se na to radši nevysral

(OSUDE)

Čím víc tě chci
Tím víc tě potřebuji
Čím víc tě potřebuji
Tím víc se tě bojím
Čím víc se tě bojím
Tím víc za tebou běžím
Čím víc za tebou běžím
Tím víc tě chci

POCTA MRAKŮM

Mraky jsou
malíři
nebe
jen místo
barev
nanáší
sebe

JAKO SEN

Je to jako
včerejší sen
na nějž si nevzpomínám
Zkouším to pozřít
ústý ústřice
Zkouším to uzřít
očima mouchy
Vyhnat to oknem
Vpustit dovnitř
Vyhledat ve skříni
veškeré záznamy
Zaslechnout v tichosti větru
Učinit přítrž
zbytečným dohadům

UZEMNĚNÍ

Jak na hromosvod blesk
udeřil do mne stesk
Uzemnil jsem ho bezpečně
s lahví rumu společně

SMÍŘENÍ

Včera jsme se přeli s červem
o dno láhve tequily
dneska už se ale nervem
spolu jsme ji vypili

ze sbírky Bloudivé tříspřeží

Zababóněno:

Publikujeme nepříliš známou recenzní tvorbu mariánskolázeňského rodáka Jiřího Svině Fialy, zvaného též Fík (1953–2013). Zakladatel poetické skupiny Židi, vůdčí figura hudebního seskupení Patologický Orchestr města Mariánské Lázně, Jiří Svině Fiala a Mrtví konipásce... Básník, mystifikátor, malíř a svého času „veřejný nepřítel číslo jedna“.

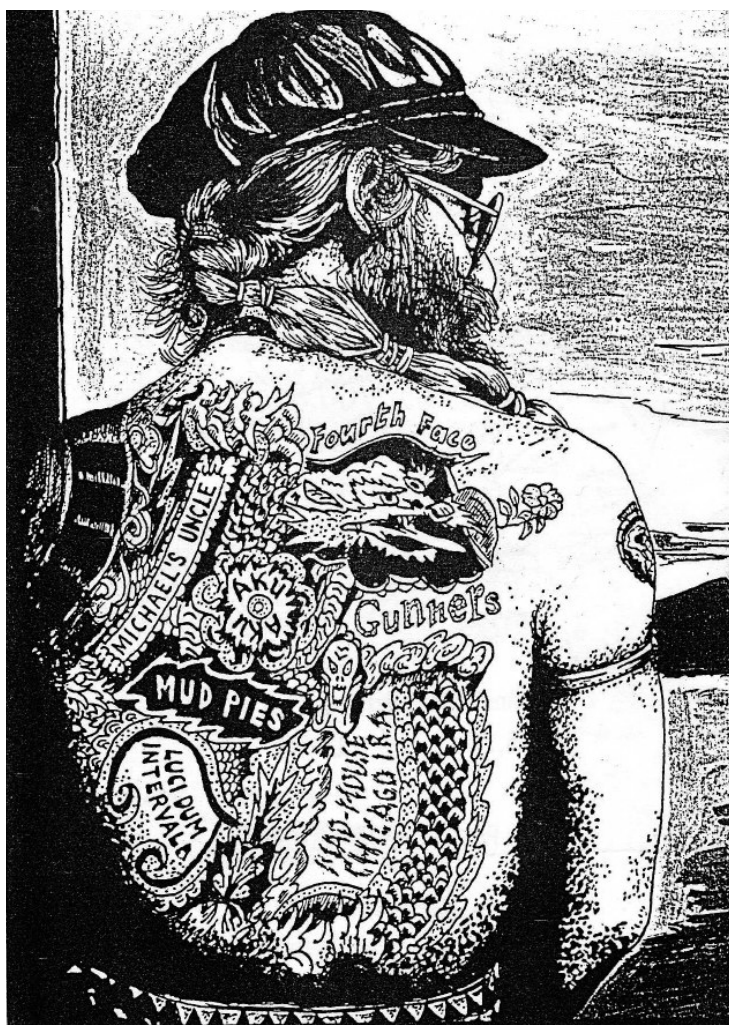

Z análu rocku! Pražská hudební scéna: BAD BEEF HAT představení 10. 9. 1990

Cirka po roční existenci lze pražský rockový soubor uvést za stěžejní formaci hudební scény, která se utváří na pódii pražských klubů a kulturních domů. Po zániku skupiny Ženy přechází stěžejní postava Hovězího klobouku od původních dadaistických projekcí k tvrdému elektrickému zvuku a objevuje se roku 88 v sále Lucerny v této sestavě: Dan Mráz (bg), David Skála (dr), Pepan Pavlovský (g), Igor Mráz (g), Ota Klodner (g) a Jindřich Hrách Karásek versus Járin Švec (dechy) a tomuto undergroundovému kolosu vévodí mystifikující jev pana českého Beefhearta Hmyze Nováka, jenž v tygří kůži zde na pražské rockové scéně definitivně proniká do monolitového pařeníště českého rocku. Po osmi koncertech se Bad Beef Hat – Mizerný hovězí klobouk stává pojmem rockové scény a soubor zasahuje první personální krize, kdy jej opouští Dan Mráz a Pepa Pavlovský. Další formace je obohacena o Větrovského (bg) z OPN a ECHT, o Honzu Kučeru a Benedikta od Veselých Filištinů.

Vzhledem k tomu, že Bad Beef Hat koncertují společně se Psíma vojákama, s nimiž mají společného bubeníka, vzniká jakási meziskupina signovaná jako „Kaťa i Miša“. Jde o elektroakustický soubor a hlavní produkce tohoto společenství se odehrává 21. června 90 při slavnostní recepci rockového festivalu v Belfortu (Francie). Zde je pan Hmyz Novák zkropen růžovým vínem a s mokravou kaluží čpícího alkoholu mezi nohama produkuje celý svůj repertoár. Posléze cirká tuto formaci bylo vidět na vernisáži Michala Matzenauera na pražské Chmelnici. Zde jejich formace nesla název Myši nádobí.

Bad Beef Hat ve své nové konstelaci absolvovali ke dnešnímu dni cirká 12 koncertů a definitivně vypouštějí ze svého repertoáru dvě skladby Captaina Beefhearta, takže celková tvorba zůstává původní a zcela na tygřích bedrech Hmyze Nováka (tedy alespoň textově). Surový a hutný zvuk třech sólových kytar proložený cirkulárkou dechů a divoký atribut souboru pan Hmyz Novák v trenýrkách typu Dynamo

Moskva a v Danově gumovém lesnickém plášti patří k vrcholům českého rocku a podzemní kultury. Posléze je garderobiéra pana Hmyze obohacena o tzv. Pegas klobouk (zapůjčeno z majetku pana Kvašňáka z ochranné stráže pana presidenta Havla), kdy koncept Mizerného klobouku vystupuje v Holandsku na Dnech české kultury v dubnu 90. Z jejich repertoáru lze pro informaci uvést skladby Hovada jsou všechny / Spadla hlava za sen / Švejkovského blues, autorem textů této skupiny je výhradně pan Hmyz Novák. A panu Hmyzu Novákovi také patří dík redakce Bulletinu FCMS za zde uvedené informace.

*Z archivu Václava Vlacha, přepsal Geňa
Fotografie z Rankovic 2008 (Fík a v pozadí Kolja), foto archiv starýskrpál.cz
Obrázek Fík*

„V OBCHODĚ NEKOUPITE, V RÁDIU NEUSLYŠÍTE“ – TROCHU JSME VÁM LHALI:

OBCHOD PRO SLOVO, OBRAZ, ZVUK, POHYB, ŽIVOT: **DREVENACIKADA.CZ**

Přímá distribuce značky Ears&Wind Records. CD, knihy, asfalty, časopisy, noviny, samizdaty. Výběrové tituly spřátelených vydavatelství: Polí 5, Indies Happy Trails, Black Point, Guerilla Records a dalších... Jediná východoevropská distribuce značek Ohrwaschl a KuckKuck. Nákupem zde podpoříte naše aktivity!

Úhly pohledu: Věčně nedospělé děti

Na mé přátele přišel pomalu čas rozloučit se s věkem bezstarostnosti. Já zatím dostal pouze úlohu jim v tom asistovat. Svatb jsem už navštívil mnoho, ale role plánovače rozlučky se svobodou mi připadla prvně. Do této role jsem se pasoval sám, čistě proto, že jsem věděl, že ostatní se na to vykašlou. Není lehké najít si na přátele čas. Standardní rozlučka to jistě nebyla, protože ta se neodehrává na festivalech. Vlastně jsem tu tradiční – taneční klub a striptérky – nikdy nezažil a pevně doufám, že ani nezažiju.

Pozvání znělo jasně: Zapijem to na Poličce, protože tam jezíme už víc než deset let. „A taky aspoň ušetřím za kapely a chlast“, řekl oslavenec Jájín. Jeho škudlení je v naší partě zdrojem věčných vtípků, přesto i my musíme ocenit, že jen právě tento přístup mu umožnil procestovat téměř celý svět. Na kariéru škudlila ho prý přivedl už jeho otec, když ho jako desetiletého nutil lézt na Kost přes hradby, aby rodina ušetřila 40 Kč.

Ve vlaku do Poličky jsem si sepsal dlouhý seznam všech magořin, který jsme za ty roky v Poličce prožili, a které bude muset Jájín vyplnit. Nebylo snadné organizovat dav nadšených opilců. Asi deset minut jsem na ně řval, ať se ztiší, že chci mít proslov a mezitím do toho začali zkoušet kytarista a bubeník SPS.

Konečně se mi podařilo pronést pár vět a myslím, že alespoň 2 z 6 kamarádů to přes hluk slyšeli. Pak nastal konečně čas na 1. úkol: vylézt na pódium (Járova oblíbená disciplína) a zahlásit něco do davu dřív, než tě odvede ochranka.

Nestačil jsem říct ani první slovo a kapela mě znovu přehlušila. Jájína už ty proslovy nudily, tak mě přerušil a zakřičel na mě: „Ty, Vojto, kašli na to, já mám nápad, vylezeme na pódium a zakřičíme něco!“

Za chvíli už nás ochranka táhla od mikrofonu, zatímco Jájín řval: „Lidi, já se žením! Slavíme!“ Další úkoly probíhaly podobně a došlo na mnoho bonusů, které jsem vůbec neplánoval. Skončilo to návrhem vylézt v sobotu odpoledne na komín pivovaru. Myslel jsem, že se kluci zbláznili, protože pivovar byl v plném provozu a na oploceném dvoře se pohybovala spousta zaměstnanců. Nějakým zázrakem se nám ale doslova bondovsky povedlo proplížit se až k žebříku, a tak jsme si vychutnávali Poličku z výšky, zatímco nic netušící zaměstnanci pod námi dál přikulovali. Jeden z kamarádů ještě posměšně na vrcholku komína odhodil dolů oděv, aby si to vychutnal nahý. S Jájínem jsem za posledních 10 let navštívil bezpočet festivalů a nelituju ani jediného z nich. Vydalo by to na knihu. Jeho základním mottem bylo jet na festival téměř bez peněz a bez spacáku, protože když je člověku zima, tak ho víc motivuje, aby si na večer našel nějakou slečnu. Nutno říct, že se mu to velmi často povedlo. Mnohokrát taky ne, takže ho pak zachraňoval můj spacák anebo se třeba zabalil do koberce určeného pro izolaci, lehl si k ohni a pankáči si z něj udělali kládu na sezení.

V sobotu, tak jako vždy, přšelo. Takže jsme se domů vraceli zabahnění, mokří a nachlazení, avšak s blaženým výrazem. Ten se ale postupně s přibývajícím kocovinou měnil ve smutek. Jistě, je možné jezdit na Poličku i s kočárkem, stěží to však bude ono. Něco končí a něco začíná.

Vojtěch Landa

Filmové okénko: Celnice – Československé vztahy po 20 letech: Jan Papoušek

Televizní pořad celnice dal prostor mnoha nadějným dokumentaristům. Jedním z nich je i Jan Papoušek, který se do světa filmu uvedl oceňovaným dokumentem Česká Granada, jenž mapoval drogovou komunitu Čechů ve Španělsku. Cílem dokumentu bylo natočit portréty dnešních dvacátníků – Čechů a Slováků.

Samotná reflexe vztahů není moc zajímavá, i když jsem rád, že český respondent připomněl onu zvláštní magičnost slovenského jazyka v podání žen. Jinými slovy, že mnoha českým mužům připadá slovenština strašně sexy (ovšem nic si nenalhávejme, ten jazyk se musí linout z patřičně krásných úst). Tato přitažlivost bratrského jazyka nutí mladé české muže neustále přepínat do slovenštiny, čímž se nebetýčně ztrapňují, jelikož jim to vůbec nejde. Je to hloupé, ale prostě si nemůžeme pomoci.

Samotný televizní pořad obsahuje vždy diskuzi, která mě zaujala už jen výběrem hostů a moderátorů (Michal Prokop, Matěj Hollan, Adéla Banášová), ale komentovat ji dále nebudu a pojďme na samotný krátký dokument.

Jeden z hostů byl z výběru respondentů dost zklamaný (byl to mladý úspěšný podnikatel), já jsem byl naopak nadšený. Nechci vidět a číst jen příběhy úspěšných, to si můžu koupit Forbes, MontyRich a další a další plátky adorující peníze a moc. Chci vidět i boj neúspěšných, a to se zde daří v míře vrchovaté. Všechny tři aktéry totiž spojuje neúspěch.

V sociálním žebříčku by nejvyšší post dosáhla mladá Slovenka, jež hledá štěstí v Praze. Ovšem ten „úspěch“ by si zatím mohla zajistit jen svojí krásou, což nechce. Sní o kariéře herečky. Proto se trápí po brigádách, opíjí se a marně hledá solidního partnera. Mladá dívka mi ze začátku příliš sympatická nebyla. Ach jo, další exaltovaná herečka, neustále exhibující, chlastající, tančící a líbající se, jelikož vše je třeba zaznamenat, ukázat, odhalit se (the facebook generation!). Nakonec si mě však přece jen získala svou touhou a snem, svou neústupností.

Charakterově nejpevnější je zcela určitě mladý slovenský skaut. Je to jediný aktér, který se pravidelně neopíjí, otázkou ovšem je, zda by měl vůbec s kým. Jedná se o mladého outsidersa z křesťansko-skautské rodiny, který se cítí nejlépe ve společnosti jiných skautů a dětí. Jeho aktivity však naráží na nezáměr kohokoliv mimo tuto komunitu.

Posledním portrétovaným je mladý Rožnovák. Bohém, outsider, který se našel ve světě undergroundu. Poličky jeho knihovny praskají pod tíhou subkulturní klasiky – Bondy, Klíma, však to znáte. Opíjí se, rozvíjí protisystémové monology a neustále jej vyhazují ze středních škol. Hledá se, těžce a bolestivě. Svět jej nepřijímá, a tak se nejlépe cítí v tom dávno minulém – v době, kdy existoval jasný komunistický nepřítel.

Tápání všech tří hrdinů jsem si opravdu užil. Ačkoliv vás tento krátký dokument určitě „nepohladí“, myslím si, že stojí za to se na něj kouknout.

Vojtěch Landa

Recenze: Kdo je Herman Traumer?

Někde v polovině cesty mezi stavem vypnuto a stavem tvůrčí in-
vence zrodil se hrdina většiny mých básní, fiktivní osoba, kon-
troverzní umělec i naprostý šílenec, sám velký Herman Traumer,
Němec jako poleno. Chvilí jen tak přešlapoval na místě, snažil se
aklimatizovat, a po čase mě v podstatě v mém psaní veršů plně
nahradil. Již při vydání knihy „Chyt si svého bobra!“ byl autorem
všech básní ve sbírce a já jejich pomyslným hrdinou.

*Herman Traumer před studiem Chlív v Brně–Chřlčích, zleva Lukin, Mara, René
a vedoucí looš, foto Jana Navráčková*

V připravované knížce „Vteřinový manžel“ je to naprosto stejné.
Tento rok Herman Traumer zašel ještě dál a jeho jméno dalo
název hudebnímu projektu nebo spíše seskupení muzikantů
v čele s René Müllerem, které s koncipovaným programem „Není
cesty zpátky“ vystoupí na letošním ročníku festivalu Krákor. Oba
Germáni si skvěle rozumí, spolupráce tedy vzkvétá a návštěvníci
festivalu si rozhodně přijdou na své. Minimálně tak, jako na po-
slední zkoušce seskupení, kdy se René Müller (jinak též front-
man orchestru Tiché lodi, kteří nikdy nehrají úplně na suchu,
neboť by si vážně poškodili ponor) ocitl v prudké bouři pivní
smrště. Vlny žlutavého moku ho v krátké chvíli smetly až do re-
probeden, mezi kterými se snažil plavat, dostat se nad hladinu
a neutopit se v komerci a neúspěchu. To, že mezi ostatními hu-
debníky se strhl zmatek, který připomínal pravidelný denní ruch
brněnského hlavního vlakového nádraží, mu v tu chvíli vůbec
nevadilo a zcela mimo rytmus několik minut sám interpretoval
píseň „Černá“ s vlastním, úplně novým textem.

Vystoupení seskupení Herman Traumer na Krákoru bude pro
všechny rozhodně velkým překvapením a zážitkem po zbytek

života. Můžete se tedy těšit na sestavu, ve které nebude s kytarou
chybět René Müller, též výhradní autor hudby a Lukáš Smýkal,
který bude spolu s Danielou Rovnerovou interpretovat texty
Hermana T., basu obstará Marek Dostál a to ostatní hosté.

Kapela Herman Traumer si jede po vlastní ose a pochopitelně též
na vlně hořícího psa.

Ivosh Krejček

Yhteinen Makkara kukrem z Tübingenu

Barevné cákance na zdi, hromady odpadků vystavené v museích,
Hornbach namísto kultury, sex a slavnosti krve na piedestalu:
tzv. kultura, kterou nám nabízí dnešní doba zhovadilá. Krása,
pravda a zdravá podstata jsou zastřeny chorobnou, nechutnou,
lživou nahrázkou... ženský výstřih nebo mužné půlky???
Zaplaceny zahraničními ziskuchtivci utlačují naši etnokulturní
identitu... její úplné zničení je otázkou několika okamžiků.
Následující řádky nejsou uměnovědným pojednáním, nýbrž

Yhteinen Makkara v koláži z fotografií Zdeňka Vykydala, květen 2016

bojovým provoláním, hurrááá na cizáky, vyhlášením války...
středobodem není přítomnost. Zvoláním: Kde jsou národní
umělci? se obracíme k budoucím masám národa. Neulpíváme
v protipříkladech, antiestetice, akčním umění, deviantní poesii,
diletantismu... V troskách postmoderny hledáme základy
templu nového učení, ze kterého se zrodí noví lidé.

Milan Hausmann

„V OBCHODĚ NEKOUPITE, V RÁDIU NEUSLYŠÍTE“ – TROCHU JSME VÁM LHALI:

DRÁŽÁK.CZ – RÁDIO SPODNÍCH PROUDŮ

NON-STOP PORCE MUZYKY, TEMATICKÝCH POŘADŮ A ZÁZNAMŮ AUTORSKÝCH ČTENÍ. STOVKY EMPÉTROJEK Z UNDERGROUNDOVÉ
A ALTERNATIVNÍ SCÉNY. RÁDIO JE NEKOMERČNÍ PROJEKT AUTORŮ, KTEŘÍ NEJSOU ZASTUPOVÁNÍ OSA.

Na vlně hořícího psa:

Část pátá – Pracovník z měsíce

Když začínají docházet peníze, tak to občas může být průser. Začne se ozývat žaludek, chybějí cigára, tekuté pochutiny a další laskominy a musí se hledat práce. Obešel jsem pár kámošů, jestli by něco pro mne neměli, utratil zbytek peněz, nalil si hlavu a konečně jsem měl u pátého štěstí. Zítra ráno v sedm přijď ke mně, řekl a já začal být za

MOČOVINA

ORIGINAL

**TEKUTINA VYCHCANÁ BLANKOU
DOPORUČUJÍ ČTYŘI Z DESETI
HUDEBNÍKŮ SOUBORU HERMAN TRAUMER**

vodou. Sice jsem netušil, co budu dělat, ale těšil jsem se na druhý den. Ráno jsem jel se Šéfem do Nemilan, malé sudetské vísky, kterou zlí jazykové nazývají Debilany. Jak mi cestou vysvětlil Šéf, budeme rekonstruovat nějaký statek. Spolu s námi jel Zedník a Přidavač. Zastavili jsme před obrovskými dřevěnými vraty, ze kterých vylezl Statkář, který zařval „vítám vás ve své bajdě!“ Přidavač řekl, že si musí koupit tabák a odešel hledat obchod. Na druhé straně cesty jsem zaregistroval jdoucí dvojici korpulentních dam. „To jsou místní kurvy z Domu hrůzy!“, podruhé zařval statkář a zvýšeným hlasem pokračoval „matka chodí za dvacku a dcera za padesát!“, načež si začal prohrabávat kapsy montérek a smutně dodal „dnes nic nebude, nemám u sebe ani floka...“ Prošli jsme vjezdem do rozlehlého dvora a Šéf mi začal vysvětlovat, co mám dělat u míchačky. Opřel jsem si bradu o násadu lopaty a pozoroval Statkáře, jak ve svých zhruba sedmdesáti letech chodí dokola po dvoře a neúnavně křičí „je to bajda, je to na hovno, stará bajda!“ Pustil jsem raději míchačku a házel do jejích útrobností písek a cement. Šéf nasedl do auta a odjel. „Víš, já nikoho nesleduji. Jen občas. Dalekohledem... Tam se děly věci v Domě hrůzy!“ Otáčím se a vidím Statkáře, jak stojí za mnou a nasazuje si slamák. „Dáš si močovinu?“ zeptá se, a když přikývnu, tak mi podá to nejlevnější supermarketové pivo, které pivo opravdu připomíná pouze tvarem lahve. Ťukneme si a Statkář pokračuje ve svém monologu. „To tady byla místní firma Mastifuk, která to tady s močovinou rozjela ve velkém, a po hodině se všichni váleli po dvoře! Místní firma Mastifuk! Kurvil, Prasil, Hyzdil, Pizdil! Je to

tady stará bajda a oni to všechno zkurvili, tak jsem jim řekl, ať táhnou jinam. To víš, oni ráno posnídali nějakou močovinu a plácačku před obchodem dole ve vsi a pak přitáhli s úsměvem a v kroji! Já už tady žádnou takovou firmu nechci! Stará bajda potřebuje opravit, prodal jsem nějaké polnosti a peníze jsou!“ Souhlasně přikývnu, беру si druhou močovinu a pokračuji v krmení míchačky. Přidavač byl stále nezvěstný, tak jsem začal kýblovat namíchanou směs a nosil ji Zedníkovi. Najednou slyším ženský jekot „ty Jarine, nechlastej furt, vždyt už máš ten báchor jako naprcaná bělica!“ Aha, Statkářka, napadlo mne. Ženská v nejlepších letech nám nese kafe a se slovy „není vyfúkané“ pokládá hrníčky na legát, což je v Debilanech stůl. „To je vůl, ten Jarin“, ještě si před námi uleví a odchází. Se Zedníkem pijeme kafe, kouříme, kecáme a čekáme na Přidavače.

Přijíždí Šéf, usedá na pytle od cementu a vykládá zážitky z víkendu. „Byl jsem v Brně a páč jsem měl žízeň, tak jsem se stavil na jedno. Hospoda slušná, hrály tam i nějaké kapely, no a na závěr měla proběhnout jakási veřejná zkouška nějaké skupiny. To jste ještě neviděli. Zpěvák, jediný strýzlivý, po pár minutách raději odešel z pódia, zpěvačka měla v rukou texty, které viděla poprvé v životě, ale jediná z celé kapely si zachovala nadhled, bubeník se neustále chytal za hlavu, houslista měl vytřeštěné oči a zuřivě kolem sebe mával šmytcem, sólový kytarista vyluzoval psychedelické zvuky a druhý kytarista padal střídavě mezi reprobedny a rozpitá piva, doprovázen ledově klidným basákem. No hrůza, to jste fakt ještě neviděli a neslyšeli. Prý si říkají Herman Traumer. No a na účtence měli přes padesát piv, tak se vlastně není čemu divit...“

„Herman Traumer?“, odvětim a přemýšlím, kde jsem s tím jménem přišel do styku. Zdálo se mi nějaké povědomé. „Budete papinkat?“ ozve se Statkářka a nese obrovský táč chlebě s rybí pomazánkou. Típáme cigára a všechno sníme, včetně porce Přidavače. Pomalu odcházím k míchačce, když najednou se objevuje Statkář s močovinou a se slovy „je to bajda, stará bajda“ mi podává lahev. Inu, ryby by měly plavat. Ať již po proudu či proti němu. Když jsem se předevčírem bavil s přítelkyní, tak jsem jí řekl, že mne překvapuje, kolik jsem v poslední době viděl našťvaných lidí. Prázdné pohledy, zmar, snad i jakási úzkost. A když jsem se zcela výjimečně setkal s někým pozitivně naladěným, tak jsme se na sebe usmáli a pokračovali každý dál svou cestou s hřejivým pocitem u srdce. A divíš se, odvětila přítelkyně. No já si myslím, že by lidi měli být šťastní, odpověděl jsem jí, takže se vlastně divím, ano, divím se. Proč se neusmívají, vždyt by to měli mnohem jednodušší, mudruji. Je to v zájmu Systému, kontrovala přítelkyně, Systém chce, aby lidi byli našťvaní, protože pak v sobě potlačí individualitu a stanou se z nich ovce. Přemýšlel jsem dlouho nad jejím výkladem a teď mi to opět vytanulo na mysl, když jsem koukal do hladové míchačky. Inu, asi má pravdu...

„Místní firma Mastifuk! Kurvil, Prasil, Hyzdil, Pizdil! Místní úderná jednotka právě vkročila do hospody!“ řítí se z průjezdu s novinkou na rtech Statkář a odplivne si. „Víš, já nikoho nesleduji. Jen občas. Dalekohledem...“ Kolem projde nastrojená Statkářka, zaševlí „jdu za babama“ a Statkář svým nezaměnitelným hlasem zařve: „trestající orgán právě odchází!“, zřejmě do Domu hrůzy! Je to stará bajda!“

Přijíždí Šéf, umývám míchačku a spolu se Zedníkem, za doprovodu Statkáře, odcházíme k autu. „Tak zítra v kroji! Stará bajda vás bude čekat!“ haleká Statkář. Před vraty překračujeme na zemi ležícího Přidavače, který opilým hlasem drmolí, že neměl klíče. Inu, pracovník z měsíce. „A co zvonek?“ odpovím mu a pohled mi sklouzne na štítek na kterém je napsáno: Herman Traumer. Je příliš brzy zhasnout světlo.

Jeronym Nikdo

Důkazy: Festival spodních proudů

Festival spodních proudů. Velký pátek 2016, klub Paradox – Brno. 1), 2) Spytihněv, 3) Sounds of Occupation křtí debut *The Same River Twice*, 4) křtu asistuje Ivoš Krejzek aka Heřman Trautenberk, 5) Hokr, 6) Balzamina, 7) snímek plný něhy. Foto: 1–5 Zdeněk Vykydal, 6. Foto Gergő Demjén 7. René Žárooka. Další fotky a videa na webu Ears&Wind Records: spodniproudy.cz

Evangelium Štátého Lukáše:

Jak nasírat Bohy

„Jak si to ten mladej kokot vůbec může dovolit, psát takový sračky?“ z nemocniční postele vyrvává Jaroslav Erik Frič. Rozohněn nad posledním mým článkem v Uších a Větru popíjí dobře vychlazenou Plzeň. Básník se nám spravil a je zase v plné síle, což je velmi dobře. Naposledy sme se hádali u Mária, kdy mlátil do stolu a všechny posílal do prdele a zpět, mě samozřejmě nejvíce. Teď ho nasrala pravdivá informace o Karlu Vepřekovi a jeho nastrovanosti. Jak říká Fido: Věk není zásluha! Už mám plný zuby těch umírajících a trpících kamarádů. Nic ve zlým, ale je to k nesnesení. Každopádně mu přeju brzké uzdravení, sic netuším, zda ještě někdy uvidím tohoto chraplavého básníka se škopkem v ruce, mastnými vlasy a prošedivělým plnovousem, s typicky nakloněným tělem na bok, moderovat a recitovat jakýkoli večer či báseň. Nejen chlebem je člověk živ...

Takže očekávaje cenzuru od samotného Boha, píšu tyto řádky a pln zvědavosti se těším na krákorovské vydání, zda mi bude dovoleno psát v této svobodné a demokratické zemi svobodně a bez jakékoli cenzury do undergroundových novin, založených oním chlapíkem na nemocničním lůžku. Třeba se zotaví natolik, že mně vyčte slabou a hovorovou češtinu osobně do ksichtu a já budu neskonale šťasten popíjet „žlutou“ a míchat základ krákorovského guláše.

Ale co naplat, časy se mění. Před víc jak půl rokem sem si položil otázku: Jak dlouho bude trvat, než Štátý Lukáš bude zase štátý? Nu, příležitosti a důvodů bylo začátkem tohoto roku mnoho. Avšak flaška Vladimírovy slivovice, vypita s jeho manželkou, synem a sestrou druhý den po jeho smrti, byla první po době alkoholového temna. Tak dlouho sem odolával pokušení, až sem se zlil jak hovado a vytuhnul u nich v obýváku. V ožralé hlavě se zplodil nápad vydání jeho debutového céda *Z nejhoršího jsme uvnitř*, který sme s Fidem udělali na Pochcanejch židlích a pokřtili na mých narozkách v květnu v Paradoxu.

Jak sem již řekl, důvodů je mnoho. Podruhé to bylo nečekaný, zato zákeřnější. Nechal sem se vyvést bandou dredařů do Šakvic na košt vína, a přesvědčen o své abstinenci sem si nepřipouštěl neúspěch. Pár skleniček dobrého vína neuškodí, ba naopak, podle vinařů zlepší tok krevního oběhu a psychickou vitalitu člověka.

Takže po cestě z vlaku dostávám cenné rady od dredaté Marti, jak prokládat jednotlivé vzorky jednohubkami a popíjet vodu, ta je prej základ všeho. Při vstupu do místního kulturáku platím dvě kila a dostávám katalog se skleničkou a nápisem „Šakvice 2016“. Narváno jak na koncertě Plastiků a Sblížen v opravdu undergroundovém klubu Metro. Všechny ksichty čumí na nás. Připadám si jak za komunistů, kdy na vesnickou zábavu dojezdy máničky z města a místní vůbec nechápali, co to přijelo za zvěř. Pln střízlivosti můžu očekávat nakládačku, kterou sem již vícekrát na vesnicích zažil na vlastní kůži. Tolik chlastu sem neviděl ani u Fida v lednici. Vybírám si tramín červený, sladký bílý víno, který točí u nás Vietnamec do petflašky. Půl deci mně připadá málo, ale su nad věcí a dělám ty divný pohyby se sklínkou, nastavuju nos, jak kdybych čuchal ženský pižmo, a pomalu srkám moravský zlato z Křepic. Tento vzorek, zdá se, dělal nákej Papež, a mě napadá, jestli to nebude Dejvův tatík. Kolik Papežů může chodit po Zemi? Hnedle si nechávám nalít další vzoreček od slušivé blondýnky středoškolského věku. Culí se a vyloženě ji naše přítomnost zajímá. Přeci jen dredatá svoloč, kdy jeden z nás je černoch s malou Myou, tyto vesnický holky musí přitahovat.

S táckem jednohubek za dvacet odcházím ven do slunného dne a lehám před kulturák na trávu. Za moment máme nefalšované piknik plnej dobré nálady. Je pravý poledne a tramín sme dopili. Vlha hořícího psa mě polapila. Další na lístku je Pálava. Abstinence nadobro skončila. Jak dlouho sem na tyto okamžiky

čekal. Alkoholikem je člověk navždy, stejně jako kuřákem nebo fetišákem, to říká Nešpor. Jeho ujetý názory poslouchaj s otevřenou hubou všichni studenti psychiatrie a klepou mu uvědoměle na rameno. Sme národ blbů, alkáčů a zhulenců. A proč ne?, je to naše svobodná vůle. Den se posunul k pozdnímu odpolední a obyvatelstvo, značně nalité, se druží jak při spartakiádě. Travník je plnej dek a lidé si užívají pohody. Já na sobě cítím silnou opilost a chodím chcát vedle do hospody. Točí tu Svijany. Chuťové buňky ovšem odolávají. Při dopití posledního růžového vína začíná hrát cimbálová kapela. Úžasný! Je to zážitek. Blondýnka se osmělila a vyzvala mě k tanci. Prohodíme pár vět a už mě tahají kámoši k odchodu, je nejvyšší čas, jinak to nedopadne dobře. Cesta na vlak je veselá a já debatuju s půlkou zaplněného Šakvického nádraží. Celou cestu do Brna prokecám s místními a dredaři se při loučení netváří vůbec nadšeně. Každopádně ži-

Kokršpaněl Dasty je pes, aby nehořel, prolévá se poličským pivem, foto Štátý Lukáš

zeň je velická. Volám Fidovi, ten je ve městě snů a nechce poslouchat moje opilecký výlevy. Kouřím na nádraží a zvoní telefon. Na displeji čtu „David Pazdera komunista“. Seznámili sme se na Květákových narozkách v Kavárně v ghettu. „Čau, nepůjdeš na pivo? Já vím, že nepiješ, ale pokecáme.“ „Dneska si pivo dám.“ Výběr hospody je jasnej, Pochcaný židle. Po cestě potkáváme Webi s borcem. Objednávám desítku. Je tak dobrá, jak si ji pamatuju. Prokecáme večer do pozdní noci. S názory sme si víc než sedli. Borca od Webi vypíču a už ani nevím za co. Důvod

chlastat a někoho poslat do prdele se najde dycky. S mírným oknem se probouzím doma a opětně zjišťuju, co je to kocovina. Výlet za moravskou kultúrou se vydařil. Teď si dám zas chvilku oraz.

Za jeden, poučen z předchozího nezdaru, piju opět Birrel. Na Melodce se seznamuju s Míšou, krásná to princezna s úžasným charakterem, která mě zaujala hned na první pohled. Sem tak nsmělej, až mě to sere a působím jak debil. Jak bych si dal jedno na kuráž, ale ráno jdu do práce a další průser by mi uvázal smyčku kolem krku. Užívám si koncertu Idiotů a obzvláště Tyršovky, ta je čím dál lepší a koncert započala opravdu ve velkém stylu. Celou noc prokecám s onou princeznou a slibuju výlet, výlet do přírody a romantiku se vším všudy.

Za nějaký čas razíme z Líšně do Bílovic, batoh plnej jídla, co Míša připravila, a s sebou krásnýho kokršpaněla Dastyho. Svítí sluníčko a lepší nedělní den sem si nemohl přát. Cesta není dlouhá, sic nám trvá několik hodin. Povídáme o všem možným. Nevěřím, že mám toliko aktivit a líbí se jí moje abstinence. V pozdním odpoledni usedáme na zahrádku v Bílovicích před nádražím, kde točí Poličku. „Dáme si jedno, odměníme se za tu strastiplnou cestu plnou dobrodružství“, povídá princezna s vtipem sobě vlastním a mně tak imponujícím. „Jak nejlépe zakončit výlet, že?“, směle odpovím. Polce je úžasná, nálada skvělá a po druhým se domlouváme na poslední, pak už určitě půjdem. Téma k hovoru je bezpočet a po pátým sedáme dovnitř. Dasty pije s náma a pomalu mě hltí Vlha hořícího psa. „Ráno vstáváme do práce, radši už půjdem“, chlácholíme se navzájem a oba víme, že si absolutně lžem do kapsy, že tento okamžik jen tak neskon-

čí. Na nádraží mě napadne zavolat Fidovi. „Co takhle dát jedno u tebe za barákem?“ „Jasný, sraz v hospodě“, natěšeně rve radostí tatíček Fido. Přebíháme koleje skoro před jedoucím vlakem, ve kterým sedí pár Míšinych kámošek s děčkama. Já mžourám voči-ma a snažím se vypadat střízlivě. Zanedlouho sedíme v hospodě, kde sem naposled nablil do hajzlu, pinkl byl pěkně nasranej a já tam lital s hadrou za všeobecného veselí pana velkopodnikatele vlastního dvoupokojový byt s nebesy a basou (né piv). Objednávám radši jedenáctku, pak další a představuju princeznu. Plkám o všem možným a po usnutí svých ratolestí přichází i Ivuška. Večírek v plném proudu a my se dokonale bavíme. Domlouváme se, že tu uděláme nějakou malinkou akci, ať má chudý adamovský lid taky náky to povyražení. Kolem desáté su na plech. Po dojemném loučení berem tágo a za osm set sme v Brně. Fido s Ivuškou zůstali. S Míšou sme si dokonale sedli a dnešní romantický, nekonvenční výlet končí.

Ráno sem klasicky zaspal a ze šaliny píšu omluvnou sms do blázince, doufaje v negativní dýchání do drégru. Štěstí se dostavilo v notné dávce, nadřícená odchází po noční domů. Spadl mi šutr z hercny. Den protřím stejně jako Míša a Fido, Ivuška pro jistotu vůbec nevstala. Se štěstím, kocovinou a batohem plným jídla ze včerejška, který sme kvůli smrtícímu tempu při výšlapu na Everest nestihli sníst, se těším na další zážitky, buď s chlastem nebo bez něj, bude jich určitě dost. Každopádně se musím opít s Reném, protože už nejsu na piču a nasírám Bohy...

Štátý Lukáš

Na hliněné niti: Část čtvrtá

Dny už vypadají, přes nemocniční sklo, opravdu jarně. Ležím stále ještě většinu dne přikurtován k posteli, pomalu zkouším, vždy dopoledne, i pohyb v prostoru. Jsem obyvatelem těchto bílých zařízení už víc jak rok. Prošel jsem různými stavy, různé pocity mě zachvacovaly, v loňském létě jsem po řadu týdnů byl úplně mimo vědomí, obklopen nočními můrami a děsivými sny. Vychutnal jsem si poctivě, co to znamená být dlouhodobě postižen něčím, co bývá vágně nazýváno „nechutenstvím“. Je to v porovnání s realitou slovo spíš pohádkové. Tím nejměkčím slovem, kterým bych se pokoušel o charakteristiku toho psychofyzického trápení, by byl „odpor“, snaha o konzumaci „všech totalitních nástěnek světa“ politých petrolejem a všemi myslitelnými chemickými svinstvy apod. Až vánoční cukroví mě rozjedlo. A od té doby jsem se i jaksi vážněji začal vracet do života.

A teď – „jsme tady“, jak by řekl Hanza Balabán (1961–2010), spisovatel, přítel, obdivuhodná osobnost, člověk, který neměl štěstí na názvy svých knih, což tuším nikdo nereflektoval, jistě i s ohledem na zdánlivou „krutost shůry“, s níž byl z tohoto světa vzat do toho neviditelného tak mlád. Ani padesáti let se nedožil! A jakkoli jsme si ho každý svým způsobem vážili, myslím, že nikdo – ač připustit si to je opravdu nesnadné – nemůže považovat jeho poslední dílo za skutečně dokončené. „Zeptej se táty“, román. Když už není, koho se ptát. Znamenité odstavce, strhující začátek, stavba ovšem stále více rozpadává. Takový dojem jsem měl z četby osobně – ač rád bych se ke knize ještě vrátil, abych i já snad lépe pochopil, co napoprve jsem nedocenil.

Měl jsem tu čest na Janově pohřbu z ostravského „červeného kostela“ promluvit. Spolu s dvěma osobnostmi nanejvýš povolanými – Petrem Hruškou a Ivanem Motýlem. Napsal jsem krátký text na janovské téma, jen z první vody, poněvadž jinak snad ani než takto „nekonceptně“ psát nedovedu, jen tak jakoby stále na hraně chaosu, metafory a „mlhavého duchovna“ (ipsissima

verba Jeho Excellence metropolity moravského). Svůj úvodní proslov jsem končil tradiční výzvou k modlitbě za zemřelého „Oremus!“ V den pohřbu – a u vědomí, že jsem v evangelickém kostele – jsem raději zvolil formu „Modleme se!“ (Později už odlehčeně jsem tuto změnu v hospodě zdůvodňoval svými obavami, abych nepohoršil, aby se na mě někdo neosopil: „Táhni, papeženče!“, jak se to už některým skupinám lidí někdy stává.) Miluju (církevní) latinu! A musím přiznat, že jsem se zachoval asi trochu zbaběle. Poučení jsem dostal ihned. Jakmile jsem poslední dvě slůvka směrem k Janově rakvi vyslovil, tak nabitý kostel „jako jeden muž“ vystřelil do pozoru, čehož jsem se upřímně lekl. Zvyklý jsa při těchto slovech dle liturgie se v klidu usebrat k sobě, bez jakékoli další gymnastiky. Příhoda ovšem spíše zá-bavná. Pak ostatně jsme se hned odebrali na přílehlou faru, která pro změnu patřila – luteránům.

Eh, škoda lidí, jako byli Jan Balabán, Martin Jirous, Jiří Němec..., kdo je nahradí? Stačí rozhlédnout se kolem. Neuvěřitelná slova padají, patologické úvahy ovládají „věci veřejné“, lež je tragigroteskně míchána s polopravdou, pravda sama pohrdána jako poslední, nespolehlivá děvka. Sleduji to vše zatím z nemocničního lůžka a na nic si nenaříkám, v ničem nestěžuji, uvidíme, co dny nadcházející přinesou.

Čím skončit? Bývaly doby, kdy jsem ráno nejprve otevřel Knihu žalmů a vždy jeden z nich, jak jdou po sobě, jsem si přečetl. Téměř vždy jsem byl až zaskočen tím, jak slova toho kterého žalmu právě „pasovala“ na mou aktuální životní situaci a pocity k ní se vízící. Dnes zase jsem si Žalmy otevřel. Závěr příslušného žalmu zní: „... Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dávaš bydlet.“ (Ž. 4, 9) – Co dodat?

j. e. f.

Brno, nemocnice U sv. Anny, 17. 5. 2016, 18:50

Dílna: HomelessG

*Tajným jménem Zdenek Sekula (*1956). Malíř neprodejných olejů – neprodejných proto, že je neprodává. Tak trochu „aviatik“, neboť ateliér má v upravené Avii v Avignonu. Na Krákor 2015 přijel na kole, které poté odložil pro případného dalšího potřebného.*

Jaromír Kratochvíl a HomelessG pod výstavou fotografií a fotografik vystavených na zdi někdejší protektorátní dálnice, festival Krákor 2015 v Ostopovicích u Brna

Seznámili jsme se v květnu 1978 v dílně EJJ, kde jsem ho pozval na fotbal (bylo nás málo). Je to nejhorší hráč, kterého jsem kdy viděl, ale po zápase na tiskovce v hospodě Sokolovna v Horních Heršpicích u šraněk už hrál prim. Do míče se sice trefil málokdy, ale škopky do sebe lámal výtečně. A tak to začalo, poslouchal stejnou muziku, četl podobné knížky, ale hlavně maloval a maloval, byl divnej.

Projeli jsme spolu všechny festivaly (Veselí, Bzenec, Bojkovice, Kyjov atd.). Jeho oblíbený klub (hudební) byl Esenc na Křenové v Brně. Na svatbě jsem mu byl za svědka, moje žena Věra byla svědkem jeho manželce.

A pak asi v roce 1987 zmizeli, nevrátili se z dovolené, přišel dopis z rakouského lágru, nic nechtěl, jen barvy a štětce, tak jsem

mu do Rakouska posílal věci na malování. Po revoluci začal jezdit domů čím dál častěji, po pár letech se se svou ženou rozvedl a odstěhoval se do Avignonu ve Francii, kde žije a maluje v upravené Avii.

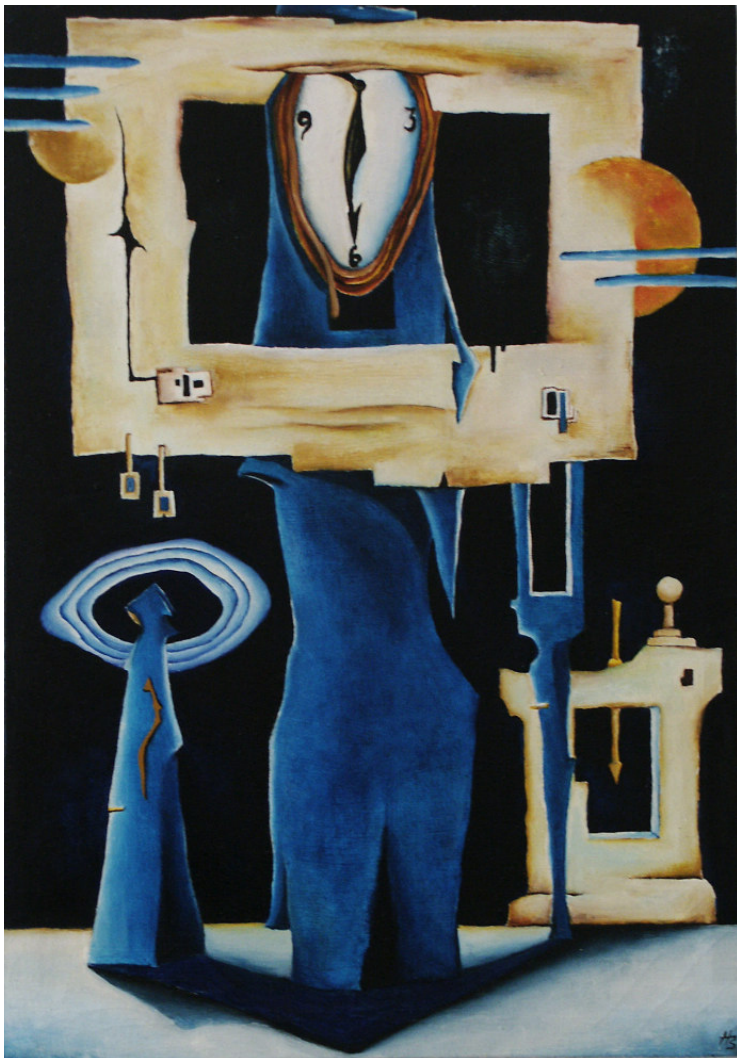
Své obrazy vystavoval vždy jen na charitativních akcích (ubytovny, Roten Kreuz, atd.). Obrazy neprodává.

V posledních letech jezdí do ČR většinou na léto, kde obrazí veškeré možné hudební festivaly, kde fotí a natáčí na kameru.

A to je asi vše.

*Jaromír Kratochvíl
vydavatel a veselý kumpán
Indies Happy Trails*

Z chacharova sudu:

Úvahy

–**Jób 6,11:** Kde naberu síly, abych to přečkal. Život není příliš lehký, a to není záležitost jenom dnešní postmoderní doby. Vždy lidé museli čelit řadě nástrah a problémů, které se vyskytovaly v jejich okolí. To samozřejmě stojí každého jedince mnoho fyzických i psychických sil. V dnešní postmoderní době v euroamerické civilizaci jde především o síly psychické, síly, kterých je potřeba k překonávání každodenních problémů vyvolávajících stres. Pokud člověk neztratí víru, ať již má tato víra jakoukoliv podobu, a pokud neztratí naději, tak v sobě může najít sílu k překonávání problémů, které život přináší. Pokud však člověku tyto vlastnosti chybí, pak se velmi často dostává beznadějí, a jedinec hledá k překonání nepříznivého stavu náhradní, velmi často jen zástupná řešení, která k opravdovému překonání nebo přečkání problémů nevedou. Pokud má člověk optimistický názor na realitu, je to jako by, po dlouhé cestě vyprahlou pouští, v dálce uviděl oázu s čistou pramenitou vodou. To mu umožní sebrat poslední zbytky sil a k oáze se dostat a osvěžit své hrdlo vodou ze studny. Pokud má však člověk pesimistický pohled na realitu, oázu, při cestě pouští, neuvidí, i kdyby už stál ve stínu jejích stromů.

–**Jan 5,1:** Každý, kdo miluje Otce, miluje i toho, komu on dal život (vztah k bližnímu.... život jako dar, jeho neopakovatelnost, také tajemství Božího rozhodování... a omezení možností člověka, aby tzv. všemu rozuměl, vše popsal a vysvětlil...). Milovat Otce, který dal život všemu, co žije. Kdo je ten Otec, který stvořil existující svět, který stvořil universum, který je tvůrcem každé částičky v něm. Creator mundi. Milovat toho, který stojí za vším, za každou myšlenkou, za každým konáním, i za každým nekonáním. Milovat Boha Otce, mít úctu k bohům, kteří stvořili svět i člověka, mít úctu k nebeským tělesům, mít úctu k přírodním duchům, sídlícím v tělech zvířat, ve stromech, v pramenech, v kamenech, vzývat universální princip, nebo konečně uctívat přírodu, nebo samo universum. Princip úcty k tvořivé síle, která dala život i podobu všemu, můžeme považovat za kulturní universálii. On nebo Ona je ten tvůrce všeho, ne člověk, jak si to o sobě nezřídka neskromně myslí, On nebo Ona je silou, která určuje a dává podobu všemu. On nás stvořil, ale sám zůstal tajemný, v podstatě nepoznatelný, anebo poznatelný pouze částečně. Lidstvo tedy není mírou všech věcí, proto člověk má v sobě mít pokoru, a má se snažit zachovat si svou přirozenost a umírněnost, a brát si jenom to co opravdu potřebuje, a tolik, kolik opravdu potřebuje.

–**Václav Havel kdysi napsal: Člověk prostě není Bůh a hra na něj se mu krutě mstí.** Ano, člověk není Bůh, a člověk není ani Pán tvorstva, jak si to o sobě neskromně myslí. Homo sapiens sapiens recens, slovo moudrý si dal do svého latinského názvu dokonce dvakrát. Všechno to, čeho jsme v dlouhém procesu antropogeneze svědky, je ale pouze relativní. Celá lidská realita, respektive postavení lidského rodu na planetě Zemi, je relativní. Je samozřejmě pravdou, že se lidé dorozumívají složitou formou symbolické komunikace, žijí ve složitě organizovaných a rozsáhlých komunitách a disponují vysokým stupněm kultury, což jsou schopnosti, které lidskému rodu vylučnost mezi ostatními biologickými druhy samozřejmě zajišťují. Bohužel ale člověk, ve svém konání, užívá nezřídka tyto své nadstandardní schopnosti, jako prostředek ke globálnímu sebezničujícímu procesu, který, v poslední instanci, pravděpodobně povede, dříve nebo později, k jeho radikální

redukci nebo k jeho úplnému zániku. Samozřejmě také živočišné nebo rostlinné druhy jsou schopny devastovat, zpravidla při jejich přemnožení, své okolí, ale tato devastace má v podstatě pouze lokální charakter, a poměrně brzy dojde k obnově přírodní rovnováhy. Lišky nebo jeleni, dokonce ani kozy nebo kobyly, plnění svého okolí, v dimenzích, v nichž to dělají lidé, schopni nebudou, protože se nijak radikálně nevyčlenili z celku přírody. Lidskému rodu však chybí pokora a úcta ke svému okolí, a svým pokusem vyčlenit se z cyklu přírody se lidé dostávají do pozice, která se jim, dříve nebo později, může opravdu krutě vymstít.

–**Také slova jsou činy.** Věta, kterou kdysi vyslovil rakouský filozof Ludwig Wittgenstein. Slova jsou činy, jak stručné a výstižné, a jak prosté, samozřejmě a hluboké zároveň. Pomocí slov konáme, slovy ovlivňujeme myšlení a názory druhých, a také jejich konání. Naše slova ovlivňují realitu v našem okolí, zanechávají své důsledky. Tak jako mlčení je činem, tak také používání slov, ať již ve psané nebo ve verbální formě, představuje čin nebo v podstatě celé řetězce činů. Slova vhodně nebo účelově volená, slova, která tvoří věty, a věty tvořící celé myšlenkové, názorové a informační systémy. Slova, právě proto, že představují určité konkrétní symboly nebo celé skupiny symbolů, vyvolávají množství důsledků, řadu nebo řetězce dalších reálných činů. Slova jako symboly výrazně ovlivňují dějiny lidstva, ovlivňují podobu celých rozsáhlých kulturních okruhů a sociálních systémů. Slovo může urazit, může pohladit, slovo může pomoci, ale slovo může také zabít. Slovo samo o sobě je tedy symbolem, symbolem, který něco konkrétního představuje, a právě tato jeho symbolická podstata, vyvolávající nějaké konkrétní důsledky, představuje čin. Čin, který ovlivňuje realitu každodenního života člověka i jeho okolního prostředí.

–**Dt 11,26–27: Předkládám vám požehnání i zlořečení.** Na světě, nikde a nikdy, neexistovalo jenom dobro, a nikde a nikdy neexistovalo jenom zlo. Na světě také nic a nikdo nebyl absolutně dobrý, ani nic a nikdo nebyl absolutně špatný. Můžeme si navíc také položit otázku, co je to vůbec zlo, a co je to vůbec dobro. Vždyť i tyto kategorie jsou relativní. Čin, vlastnost nebo třeba myšlenka, která je někde považována za projev dobra, může mít v jiném kontextu velmi negativní konotace, ať již se to týká rozdílu vnímání těchto kategorií v různých kulturních prostředích nebo také v rozdílných subkulturních prostředích, v rámci konkrétní většinové kultury. Vždyť pojetí dobra a zla se, v poslední instanci, nezřídka liší také u jedinců, kteří žijí v bezprostřední blízkosti, a kteří sdílejí v podstatě zcela identické sociální a kulturní prostředí. Nemusíme se ale, z hlediska pojetí dobra a zla, podrobně zabývat jen různorodým kulturním prostředím, zůstaňme třeba u křesťanství. Bůh, aby byl Bohem, potřebuje Dávla, a Dávla, aby byl skutečně Dávlem, potřebuje Boha. Jsou tak rozdílní, a proto jsou si zároveň tak blízcí. Jeden potřebuje druhého, aby mohl být sám sebou. A co otázka předurčení Bohem? Byl třeba Jidáš Iškariotský skutečně, ve své absolutní podstatě, tak zlý, aby se stal, v křesťanském světě, symbolem zrady? Vždyť on si svůj osud sám nevybral, jeho osud mu přidelil Bůh. Jidáš nakonec, dokonce, svého činu litoval, a vhodil měsíc mrzkých peněz, který si zradou Ježíše vydělal, Zákoníkům k nohám, a skončil, jak víme, sebevraždou oběšením...

Vladimír Jaromír Horák

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46
info@jacobbrno.cz
Brno, Jakubské náměstí 7

Jacob Brno
Apartments - Hostel - Penzion

Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha,
osobní přístup nebo jedinečné sklovení tradice a moderny,
jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Důkazy: Lukin 36

Lukin 36 – undergroundový narozeniny, 7. května 2016, klub Paradox, Brno. 1) Křest v mžiku rozebraného CDr Vladimír Smutný – Z nejhoršího jsme uvnitř, 2) Tiché lodi, 3) Bláho 19, 4) Tyršova společnost, 5) Finská kapela Yhteinen Makkara, 6) a 7) NicMoc Kvintet. Objektivem Zdeňka Vykydala. Další fotky a videa na webu Ears&Wind Records: spodniproudy.cz

O knihách a lidech:

JEF

Hláším vynoření ze zatím neprobádaných hlubin a zahajuju snahu aspoň o něco (dobrého, pozitivního) se podělit z té řady předcházejících měsíců, kdy jsem většinu času nemohl číst, natožpak psát, ponořen do jiných starostí a ze dne na den úsilí o překonání dnů nadcházejících. Cítím, že ve svém někdejším blogu (2007–2011) vlastně už ani nebudu moci pokračovat, neboť na to snad mi ještě nějaká soudnost zůstala, abych netrápil sebe i druhé opakováním, trapnými vzpomínkami a popisnými rozvleklostmi, protože (jak dokonce i Martin Jirous sám o sobě ve svém posledním rozhovoru pro časopis Živel prohlásil, že „tak zajímavým a pestrým zase ten jeho život nebyl“, aby měl chuť poskytovat ještě další interview) – k čemu vrátit se nutno, k tomu jistě přijde vhodný čas, a nebude-li nutno se vracet, tím lépe.

Jedna z prvních knih, které ke mně při mém pobytu na královéhradecké klinice doputovala, byl „Můj život“ Marcela Reicha-Ranického. Kniha jedinečné osobnosti evropské literární kritiky, která stojí za přečtení také z mnoha dalších důvodů. Kniha strhujících životních osudů, strmých peripetií a ohromné vůle k životu, k tvorbě, v neutuchající „lásce k literatuře“ (dle Reicha-Ranického se člověk nemůže zabývat kritikou, pokud „literaturu opravdu nemiluje“), – „workoholik“, jak se dnes říká, jenž přesto „četl pomalu“, a disponoval doživotně (ukut válečným ghettem) ohromnou odolností vůči nepříznivému osudu a neuhasínajícím nadšením pro tvorbu. Mnohaletý kulturní arbitř Frankfurter Allgemeine Zeitung, spiritus movens kritického veleúspěšného televizního pořadu „Kvarteta“ (vždy čtyři knihy posuzované ze čtyř úhlů pohledu různých osobností, z toho dvou stálých – M. R.-R. a jeho kolegy, jehož jméno – „české“ – mi vypadlo). Citovat by se dalo mnohé, ale zmínil bych zde aspoň autorovu zkušenost s rozhovory, vedenými s věhlasnými spisovateli. R.-R. přesvědčivě dokládá, že část těchto rozhovorů, záměrně vedených se spisovateli opravdu úctyhodnými, nebylo možno publikovat, protože v bezprostřednosti dotčeného interview jednoduše často blábolili. Velmi pěkně to dokladuje na rozhovoru s Annou Seghersovou v následující pasáži, která mluví za vše: „Co jsem si odnesl... z rozhovoru s A. S.: Že většina spisovatelů nerozumí literatuře více než ptáci ornitologii. A že jsou nejméně ze všech schopni posuzovat svá vlastní díla. Neboť obvykle sice vědí, co chtěli

přibližně ukázat a objasnit, čeho chtěli dosáhnout a co chtěli ovlivnit. Toto vědění jim zastírá pohled na to, co opravdu dokázali a vytvořili. Kritik je tu od toho, aby co nejdůkladněji a co nejpečlivěji zkoumal, co autor napsal. To, co autor může o svém díle říci jinak, bychom neměli ignorovat, ale ani brát obzvláště vážně.“

Také důležité, či alespoň zajímavé, je svědectví vydávané o s našimi zeměmi dosti spjatém nositeli Nobelovy ceny Heinrichu Böllovi: „Poznal jsem blíže dva německé spisovatele, kteří své křesťanství často a zřetelně zdůrazňovali. Avšak jen jeden z nich mě přesvědčil o opravdovosti své víry: byl to Heinrich Böll.“

Jak jsem napsal – kniha ke čtení veskrze vhodná.

Další – zde naopak drobný svazček, z kterého budu citovat více – je v mých nemocničních poznámkách „Oáza štěstí Eugena Finka“. Knížka vyšla v legendární edici Váhy, jako její 6. svazek (Oáza štěstí. Zahradá Epikurova, přel. J. Černý, Mladá fronta, Praha 1992).

Kniha byla připravena do tisku už v r. 1969, ale vyšla až r. 1992. Navíc Zahradou Epikurovou byla nahrazena původní druhá část knížky – Svět a dějiny – kterýžto esej již vyšel ve Filosofickém časopise (2, 1992). Eugen Fink se ve svém prvním eseji zabývá hrou. Téma, o kterém rád mluvil Josef Šafařík. Tehdy se hovory točily hlavně kolem díla Johana Huizingy „Homo ludens: o původu kultury ve hře“. Chtěl jsem si tou knihou onehdy opět doplnit knihovnu, ale v antikvariátu ji prodávali za pro mě nemyslitelných 300 Kč. (Hezká poznámka k tomu – nakladatel Ladislav Horáček kdysi prohlásil: „Čemu se divíte? Knížka přece vždycky stála jako deset piv.“) Téma důležité, ke kterému je nutno se vracet.

Ale zpět k Finkovi, aspoň několik ukázek:

„Člověk je svou podstatou smrtelník, svou podstatou dělník, svou podstatou bojovník, svou podstatou milovník – a svou podstatou hráč. Smrt, práce, vláda, láska a hra vytvářejí elementární strukturu napětí a základ nevyzpytatelné a mnohohlasné lidské existence. A jestliže Schiller říká, že „člověk je jenom tam celým člověkem, kde si hraje“..., platí také, že jen tam je celým člověkem, kde pracuje, bojuje, kde vzdoruje smrti, kde miluje...“

„Jen tvor, jemuž „jde v jeho bytí o jeho bytí“ (Heidegger), může umírat, pracovat, bojovat, milovat a může si hrát. Jen taková bytost má vztah k okolnímu jsoucímu jako takovému a k všeobsahujícímu celku: ke světu.“

„Všichni bažíme po eudaimonii – avšak nejsme vůbec zajedno v tom, co eudaimonie vlastně je. Nejsme jenom znepokojeni snažením, jež nás strhává dál a dál, ale také neklidem „interpretace“ opravdového štěstí. Náleží k hluboce významným paradoxům lidské existence, že v neustálé honbě za eudaimonií ji nikdy nedosáhneme, a že se nikdo nemůže holedbat tím, že by byl v plném smyslu před smrtí šťasten.“

„Často se říká, že hra je „bezúčelná“, „účeluprostá“ konání a jednání. To neodpovídá pravdě. Je celkově jako jednání účelově určena a má také v jednotlivých fázích svého průběhu vždy v každém okamžiku zvláštní účely, jež se navzájem spojují. Avšak imanentní účel hry není, jako účely ostatních lidských jednání, pojat do plánu nejvyššího konečného účelu...“

„Hra je základním fenoménem existence, právě tak původním a svébytným, jako je smrt, jako je láska, jako je práce a jako je moc, ale není s ostatními základními fenomény spjata společným pachtěním za konečným cílem. Stojí zároveň proti nim – aby je tím, že je zpodobňuje, přijala do sebe. Hrajeme vážnost, hrajeme opravdovost, hrajeme skutečnost, hrajeme práci a boj, hrajeme lásku a smrt. A dokonce hrajeme ještě i hru.“

„Lidská hra je radostně laděná produkce imaginárního světa hry, je to podivuhodná radost ze „zdání“. Hra je vždy také charakterizována momentem znázorňování, momentem smyslovosti; a je v každém okamžiku proměnná, přináší „ulehčení života“, způsobuje dočasné, jen pozemské uvolnění, takřka vykoupení z tíže a tlaků naší existence. Unáší nás z faktického stavu, ze zajeť v nesnázích a v útisku, poskytuje nám štěstí fantazie, když můžeme prolétnout možnostmi, jež zůstávají bez trýzně skutečné volby...“

„Eminentní důležitost hry, kterou prostý rozum neuznává, protože hra mu znamená pouze nevážnost, nepravost, neskutečnost a zahálku, velká filosofie vždy poznávala. Tak například Hegel říká, že hra ve své

indiferenci a ve své největší lehkomyšlnosti je nejvznešenější a jediné pravou vážností. A Nietzsche se vyjadřuje v „Ecce homo“ takto: „Neznám žádné jiné velké umění, jak se dostat do styku s velkými úlohami, než hru.“

„Hraní je konečnou tvorbou v magické dimenzi zdání.

Problémem největší hloubky a nejtvrďší myslitelné obtížnosti je vyložit přesně, jak se v lidské hře vzájemně prostupují skutečnost s neskutečností. Určení, co je pojem, bytí hry, nás zavádí zpět ke kardinálním otázkám filosofie, do spekulace o bytí a nicotě i o zdání a vzniku. ...“

„Fenomén hry je... jev, jenž se jako takový již vyznačuje základním rysem symbolické reprezentace. ... Za raných dob evropského myšlení vyslovuje Hérakleitos svůj výrok: „Běh světa, věk je hrající si chlapec, jenž postrkuje své kaménky – království dítěte“ (Fragment 52, podle Dielse). A po dvaceti pěti stoletích dějin myšlení to zní pak u Nietzscheho takto: „... vznikání a zanikání, stavění a rozbíjení, bez jakékoli morální odpovědnosti, ve věčně stejné nevinnosti má v tomto světě jediné hra umělcova a hra dítěte – „svět je hrou Diovou“. (Filosofie v tragickém věku Řeků).“

„Zahradu Epikurovu“ si ponechám na jindy, abych čtenáře neunavil. Zatím jen dvě drobná navazování k textu:

„... Člověk je nepochybně kazisvětlem, nejnebezpečnějším ze všech živočichů. ... Tvůrce kultury, jenž prochází historií v dlouhé řadě podob jako lovec, pastýř, rolník, zakladatel měst a států, představuje sám svou činnost, rušící divočinu, kus elementární přírody, sám je násilnou divočinou. ... Rozdíl, jenž odděluje přírodu a kulturní sféru člověka, je třeba klást, a zároveň je třeba jej rušit. ...“

„Nebezpečím našeho věku není divočina surové přírody, nýbrž artefakt člověka, pokud pochází z plánující, projektující inteligence. Člověk jako počtář, dělník, plánovač budoucnosti vyrůstá do velikosti, jaké ještě nikdy v dosavadních dějinách nedosáhl. Technický gigant opracovává celou Zemi a sahá již po dalších nebeských tělesech. Čím tu ještě mohou být zahrady? Nenápadnými ostrůvky, avšak též místy ztajené síly, která k lidské bytosti proudí z říše krásy. ...“

(Eugen Fink, 1950)

Celá knížka je psána lehkým esejistickým stylem, používá metafor, básnických nepřesností, hru jako takovou mi ale dostatečně nevyjasnila. Esejistická dvojakost, snaha po krásném tvaru. Snaha účtyhodná, ale: pochybnosti, které jsem o „hře“ vždycky měl, přetrvávají. (Pak ještě také zbývají „soutěže“, které ovšem nenávidím přímo bytostně, tím více, oč maniakálněji je televizní „národ“ miluje.) Strih. Z jednoho staršího zápisu: „Zvykl jsem si, že jsem vždycky někde jinde než „většina“. Jednou jsme na restaurační zahrádce jednoho nejmenovaného podniku zůstali s J. úplně sami. Všichni šli dovnitř na představení herce M. D. (prý populárního), jehož nedobrou tvář jsem mohl vidět nedlouho předtím už ve výčepu. Ani v chování nic pěkného na pohled. Zůstáváme sami, a jsme tomu vlastně rádi. Je klid, na velké staré stromy v parku padá soumrak.“

j. e. f.

19. 5. 2016, Brno, Fakultní nemocnice Masarykovy university, 06:15

foto archiv

Hruškovice: Slovo na obranu slova

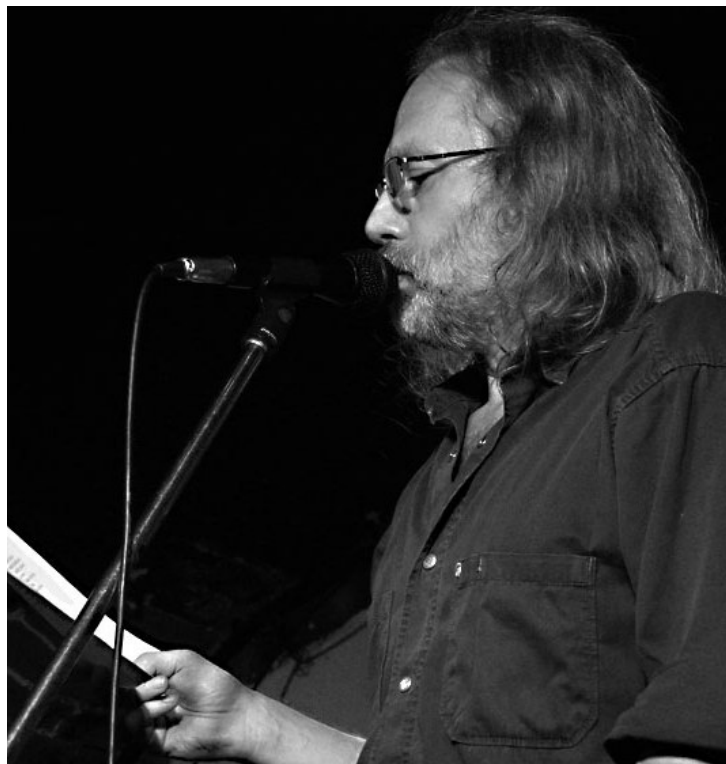
Pětadvacet let poté, co nám byla vrácena mimo jiné svoboda veřejného slova, je, zdá se mi, zase třeba slov se zastat. Tentokrát slov jako KUNDA, KURVA a jim podobných, jež se v posledních dnech uvyklo hromadně označovat jako sprostá. Tedy svým způsobem nepatřičná, zlá, zapovězená, ba zakázaná.

Slova nelze dělit na sprostá a slušná. Každé slovo je nadáno nějakou vnitřní energií, významem, zvukomalbou, každé slovo má svoji důstojnost a svrchovanost, svoji tajemnou sílu a možnost stát se prožívaným porozuměním či naopak nedorozuměním. Ale nemá předem přisou-

zenou morálku, není špatné ani dobré, slušné nebo sprosté. Poezie o tom ví své a jednou musela dokázat hájit slovo právě před těmito povrchními hodnotícími kritérii. Jak může být samo o sobě slovo KUNDA sprosté? Ivan Martin Jirous tím slovem často oslovoval své přátele, ženy nevímajme, a mnohdy docela přesvědčivě dodával, že tak činí v úctě, neboť kunda je nejkrásnější věcí, kterou na tomto světě poznal... Četl jsem strhující verše, v nichž slova KUNDA nebo PIČA byla nezastupitelnými výrazy, a četl jsem spoustu sraček, v nichž slova LŮNO nebo RETY vůbec neobstála.

Slova sama o sobě nejsou sprostá ani slušná. To teprve slova užitá v konkrétní řeči takovou hodnotu nabývají. Slova být sprostá nedokáží, potřebují k tomu člověka, který je použije, nebo naopak zneužije. Zneužijeme-li slova ke lži, pomluvě, urážce, k tomu, abychom někoho neopodstatněně pošpinili či zesměšlili, pak se náš výkon stává sprostým nezávisle na tom, jakých slov jsme k tomu použili. Byl bych moc rád, abych sám na tento nenápadný, ale strašně důležitý rozdíl – že sprostá nemohou být slova, ale teprve naše řeč – nikdy nezapomněl.

Prezident Miloš Zeman není sprostý proto, že ve veřejném projevu použil slovo KUNDA, ale proto, že za jeho pomoci banalizoval

a zesměšňoval otřesný fakt – že několik děvčat, které písní (v níž navíc toto slovo nezazní) protestovalo proti Putinově politice, bylo za to potrestáno několikaletým ruským žalářem. Prezident Miloš Zeman není sprostý proto, že použil slovo ZKURVIT, ale proto, že se sám kurví s představiteli agresivního čínského režimu, jimž slibuje, že odměnou za rozvíjející se vzájemný obchod se od nich naučí, jak stabilizovat společnost. Když takzvanými slušnými slovy sděluje prezident Miloš Zeman, že zákrok na Národní třídě nebyl nářez, ale rozverná honička, a vydává se přitom za neohroženého mýťoborce, je to jen marketingová sprostárna. A přestože nepoužil jediného vulgarismu, byl i Václav Klaus nejen zbabělý, ale také neskonale sprostý, když ve svém nedávném projevu označil Václava Havla za mentálního komunistu. Zbabělý proto, že s těmi slovy čekal až na protivníkovu smrt, a sprostý proto, že musel popřít celý Havlův osud, aby mohl dát průchod své nezvladatelné závisti, s níž pošilhává právě po takovém osudu.

V tomto pravém smyslu máme dnes sprostého prezidenta i exprezidenta. Neexistují slova, která by to mohla změnit – změnit to může jenom řeč, jejich vlastní řeč, která přestane být obětí domýšlivosti, ješitnosti a cynické bezohlednosti. Zatím téhle změně nic, kurvafix, nenasvědčuje.

Petr Hruška,

původně publikováno na serveru bubinekrevolveru.cz
foto Jan Drbal (festival Potulný dělník, Brno 2011)

Za lubem: Jonatán

Přátelé, kamarádi...

Jednou z mých oblíbených vlastností je vybírat si za své přátele lidi bystré, chytré, nebál bych se říct až inteligentní, čehož je většina z Vás (čest výjimkám) důkazem. I díky tomu je zde poměrně vysoká pravděpodobnost toho, že někteří z čtenářů stihli možná postřehnout, že jsem v době nedávné dosáhl věku, o němž jsem se v pubertálním období svého života domníval, že se jedná pouze o konspirativní výmysl vládních ekonomů za účelem obalamutění daňových poplatníků, aby jim měli jak odůvodnit výběr daní na tzv. sociální účely. Nicméně při náhodné, mnou každý týden prováděné, kontrole data mého narození v „rodném listu“ jsem opět sám sebe usvědčil z omylu a musel uznat, že opravdu existuje skupina jedinců, kteří svoji až nadlidskou odolností odporují nejen fyzikálním zákonům, ale především mým mladickým teoriím.

Není moji povahovou vlastností skládat hlavu a jiné orgány do klína, a proto jsem se rozhodl tuto životní výzvu přijmout, pohledět jí zpřímá do očí a adekvátně na ni zareagovat.

A tak tedy, po bujaré a tři víkendy trvající oslavě, doraziv na naši chatu, jsem se jal nejen rekapitulovat svůj dosavadní život, ale především plánovat svoji blízkou budoucnost, protože už jenom ten fakt, že jsem se, se svojí (ne)životasprávou, dožil tohoto jubilea, mě vybičovává k zodpovědnosti nejen vůči sobě samému, ale především k zodpovědnosti vůči budoucím generacím.

Úkol to samozřejmě nebyl nijak snadný, ale my géniové jsme již zvyklí přinášet oběti na oltář blaha celého lidstva. Zbývalo mně tedy pouze stanovit si cíle, po jejichž dosažení se dozajista stanu vzorem a idolem naší mladé generace. Zde jsou mé priority pro nadcházející etapu mého života:

Za 1 – Hudba!!! Ano, zde mám vsutku rezervy. Je nanejvýše načase přestat ztrácet čas zaobíráním se podivnými hudebními uskupeními, vykřikujícími ústy svých frontmanů podivné a kritické texty, když svět a TV Šlágr jsou plné inspirativních lidiček s libými texty na rtech, díky nimž jsem doposud nemusel utrácet své těžce vydělané peníze za projímadla a jiné pochutiny...

Za 2 – Alkohol!!! Tady musím být velmi obezřetný. Nerozvážným a náhlým omezením jeho spotřeby z mé strany by mohlo ve státní pokladně dojít k neočekávanému výpadku na straně očekávaných daňových příjmů, což by ve svém důsledku mohlo vést k sociálním nepokojům, anarchii a následným hladomorům. Řešením tedy bude uchýlit se do ústraní. Vždyť lahvičky mohu pít i doma a jsa schován před zvědavými zraky okolí za záclonou, nebudu riskovat delirium tremens, veřejné pohoršení a roztržky s přestupkovou komisí...

Za 3 – Oblečení. Bude nutné změnit svůj dosavadní outfit a to zcela radikálně! Koženou bundu uložit na věčné časy do skříně a vytahaná černá trika na smetišť! V budoucnu budu sám sebe prezentovat široké veřejnosti pouze v oblečení, které bude plně vystihovat moji věkem nabytou důstojnost. Taková tepláková souprava, jakožto neformální oblečení pro volnočasové aktivity v podobě krmení holubů a jiného ptactva, bude toho bezesporu jasným důkazem!

A je to! Plán je hotov, má skromná genialita opět slaví úspěch a já mohu hrdě a směle vykročit pravou nohou vstříc mé nové a zářné budoucnosti, ve které jsem mladé generaci nedostižným vzorem, o němž snívají o vlhkých nocích...

Ano přátelé, již je rozhodnuto – toto je cesta, po které se budu nyní nově ubírat a na které budu neochvějně udávat ostatním směr! Stanu se lidstvu a ostatnímu zvířectvu inspirativním vzorem! Budu živoucím ztělesněním lidské dokonalosti, serióznosti a důstojnosti!

Oblékl jsem se, vítězoslavně jsem pohlédl do zrcadla a spokojen sám se sebou (jak jinak, že?) jsem se vydal do vsi na maškarní rej...

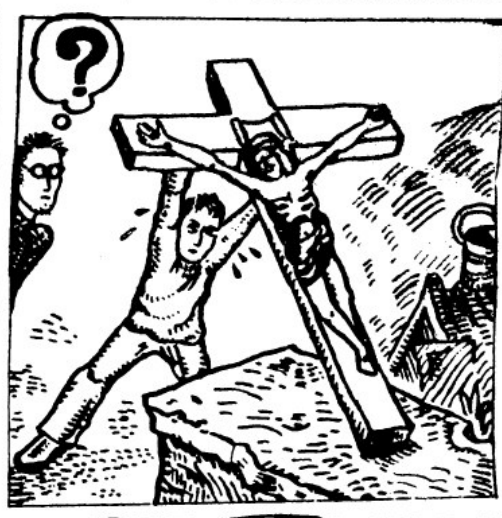
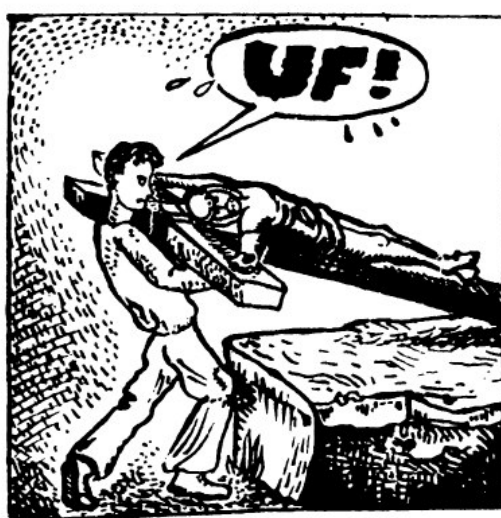
*Jiří Jonatán Jonáš
foto archiv autora*

Komiks: Jude

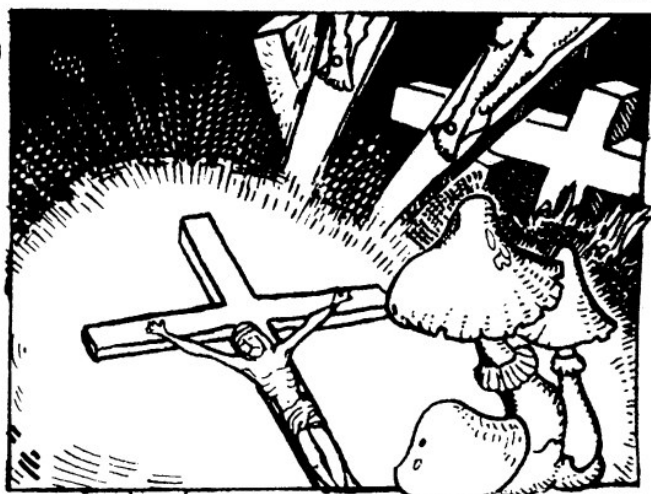
K Jakubu Židovi a Jakubem Židem bylo v tomto čísle řečeno dost a mnoho by se dalo dlouze a v křečích vyprávět. Jeho život je doslova protkáan uměním. Vpravdě renesanční osobnost. Člověk nepřeborného množství kulturních zájmů a dovedností. Dokořán rozprostřel jsem orální otvor, když EZT po svých pražských trampotách přivezl kus archivu Jana Martinů – Styluse a mezi množstvím jedinečných samizdatů se vyloupil i tento svérázný, řemeslně skvěle zpracovaný, zvláštní atmosférou protkaný a nepochybně značně vtipný komiks. Ihned jsem se jal dílo ofocovat a digitálně rekonstruovat časem vysypaný inkoust a prehistorické dílko Jakuba Žida vám předkládáme k pokochání. Komiks byl přefocen z původních archů formátu A3. Dobrou chuť k nezbytné pomůcce při konzumaci tohoto dílka – dobře vychlazenému lahvovému pivu přeji. A Jakubovi hodně štěstí při lapání laponských komárů sítkou na hmyz a pevný stisk při hnětení komářích kuliček, které jsou prý tak výživné. K makrobiotickým orgiím však raději někdy jindy...

-Fido-

**MAJITELE
VYŘAZENÝCH NÁHROBKŮ
MOHOU SI TYTO ODVÉZT
DO 23.4. TOHOTO ROKU.
PO TOMTO DATU BUDOU
NÁHROBKY LIKVIDOVÁNY
N.P. SBĚRNÉ SUROVINY.
SPRÁVA HŘBITOVA**

Několik slov k Hudbě Brno

Tyršova společnost 2016

aneb škatule, škatule hejbejte se!

Aktuální sestava Tyršovy společnosti (o originále s černými a červenými dominantními proky) objektivem HB

Tyršova společnost, známá v kuloárech a v podzemí též jako Hudba Brno nebo Železná kapela, prodělala během loňského a letošního roku řadu změn. Nejprve na postu bubenickém: na jaře 2015 odchází po téměř 3,5-letém působení David Černý realizovat svůj metalový sen. Střídá ho Michal Kopecký, který prošel snad všemi brněnskými kapelami. Namátkou jen – Já jsem poznal, Fibichův úlis, Idiot Crusoe a mnoho dalších. Na postu vokálním střídá nejprve Lenu Mikušovou Kristýna Ševčíková, ale když i té zakáže lékař na konzervatoři další působení v bigbítové kapele, nezbyvá než se porozhlédnout v jiném revíru. Přímo z fanouškovské obce se rekrutuje velká posila pro kapelu – Daniela Rovnerová. Na jaře 2016 bez náhrady odchází pro velkou vytíženost (jak studijní, tak i časovou) saxofonista Lukáš Kovář. A u vokálu ještě zůstaneme. Magdu Hájkovou střídá její dcera Venda. A aby všichni hnidopichové zaplesali radostí, na post basové

kytary nastupuje bývalý člen skupin Nšoči a Divoké srdce (ted' už nám to spojení s Hudbou Praha nikdo neodpáře) Víta Hanslian. Do této doby hráč na basu Petr Veselý se pouze posouvá na místo multiinstrumentalisty (klávesy, kytary, sitár a jiné).

Tak tedy díky a ať se vám daří – Dejve, Leno, Kristýno, Lukáši a Mando!

A vítějte – Kopče, Dančo, Vendo a Víto!

P.S.: V létě natáčíme ještě ve staré sestavě 6-ti písňové CD-EP Sokol a na podzim už pro vydavatelství Indies nové CD v nové sestavě.

*Za Tyršovu společnost
Hans (květen 2016)*

Dýmem: Vakuum

Jak se nám pomalu, ale jistě, chýlí ke konci úřadování Miloše Zemana, vyvstává otázka kdo po něm. Že tato otázka je aktuální již nyní, je zřejmé z hysterických reakcí hradního pána, který nám ráčí v nejvyšším úřadě parazitovat na polistopadovém geopolitickém směřování jako správný ruský šváb a jakákoliv zmínka o jeho konci jej rozčiluje tak, že zlobně kmitá tykadly.

Zajisté, že jeho tělesný a duševní stav, v němž se nalézá, tedy, že jej lze nazvat troskou z obou pohledů, jeho další kandidaturu zcela vylučuje a ten pán bude moci hovořit o štěstí, dožije-li se, vzhledem ke svému sovětskému způsobu života, vůbec konce svého volebního období.

O to větší a silnější je tedy prozatím vakuum, které se okolo prezidentské funkce začíná nalézat, i když nijak nepochybuji, že jak ze strany dosavadního prezidenta, tak i jeho předchůdce, se zajisté dočkáme mnoha bizarních návrhů na kandidáta nejvyššího úřadu v zemi, neboť prozatím nikdo zcela zřetelně nedeklaroval, že do boje o tento úřad vstoupí.

Prozatím nesmělé prohlášení pana Horáčka o tom, že o této kandidatuře uvažuje, tak můžeme zatím považovat za první vlaštovku zvěstující návrat k normálnímu stavu, tedy k tomu, že by po oněch dvou zaměstnancích Kremlu, kteří prezidentský úřad zohyzďovali po Václavu Havlovi, mohl tento úřad zastávat někdo, koho do něj neprotlačila postkomunistická mafie či peníze FSB v souvislosti s lidskou hloupostí.

O tom, že pan Zeman je již mimo tento svět, svědčí jak jeho vystupování u soudu, kde nebyl schopen smysluplně zodpovědět ani ty nejbanálnější dotazy kladené mu předsedkyní soudu, tak i to, že údajně nemá ani ponětí, kdo ten Michal Horáček vlastně je. Dokonce mohu říci, že je to dost na to, aby byl hospitalizován na uzavřeném oddělení některé z psychiatrických léčeben a ruskojazyčně tam slavil své narozeniny nebo tam vyznamenával své pokleslé poskoky a ani by nic nepoznal. Z tohoto důvodu lze zcela zodpovědně prohlásit, že nikdo již nemůže být horší postavou, než je ta, která se prozatím ještě nachází na Pražském hradě a straší tam coby duch předlistopadových dob. Pan Zeman je totiž, stejně jako jeho příznivci, což jsou v drtivé většině agresivní senioři, beznadějně ztracen v naší době, a tak nelze z jeho strany brát naprosto nic vážně.

Jeho slova jsou tak již jen pouhá rezidua mrtvého světa, mající však na druhou stranu původ v jeho duševním mrzáctví, tudíž jsou zhovadilá, hloupá, stupidní, smutná a nechutná. Vůbec můj pocit z toho pána je stejný, jako bych šlápl do něčeho hnědého, měkkého a zapáchajícího a ono to uvízne na podrážce a dlouho se toho člověk nemůže zbavit. Nicméně i tohle je ale součást naší cesty ke

skutečně demokratické společnosti, a o tom, kdy budou Miloš Zeman a jeho příznivci vysvobozeni z vězení těl, rozhodne pouze jen čas. Neboť ten svrchovaně vládne i soudí nad námi všemi.

Ale z úcty k němu i k nám samotným, kterým je zde také vyměřen jen prchavý úsek, který se nazývá život, prosím, abychom v případě příštího prezidenta České republiky opravdu dostali důstojnosti onoho úřadu a složili konečně zkoušku z národní odpovědnosti a neprodložovali období našich dějin, které není možno nazvat ani komedií ani operetou a dokonce ani burleskou, protože se jedná o hluboký úpadek. A to není vůbec žádná sranda... Už jen proto, že dalších pět let s někým podobným, jako je ten pán na Hradě, by bylo už opravdu moc.

*Miroslav Václavěk,
Šumperk, květen 2016*

Ještě ne... Ještě neodcházej

MATCE

Prastará polní cesta
lemovaná alejí suchých stromů
mírně stoupala do kopce...

...když tam kráčela
zamrazilo mě
jako by odcházela pryč
někam daleko
odkud už není návratu...

...tehdy sis znovu uvědomil pomíjivost času
a pocit nenávratna
se ti usadil hluboko ve spáncích...

...zatočila se ti hlava...
a před očima se ti zatmělo...

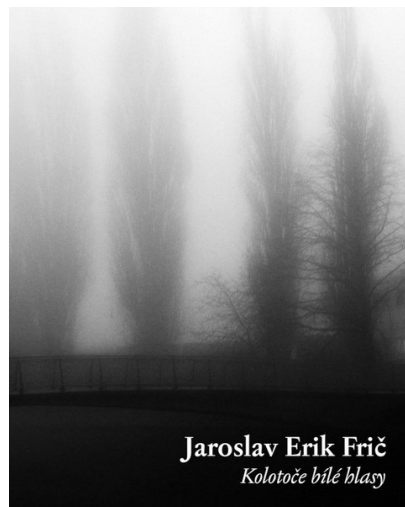
...ne
ještě ne
ještě počkej
neodcházej...

...ještě jsme si toho tolik neřekli...

Vladimír Jaromír Horák

Dřevěná cikáda:

JAROSLAV ERIK FRIČ
Kolotoče bílé hlasy / Houpací kůň šera
(Ears&Wind Records, 2016, kniha)

Jaroslav Erik Frič
Kolotoče bílé hlasy

...v totalitních dobách číšník, hospodský, vydavatel samizdatů, jeden ze zakladatelů bytového divadla Šlápěj v okně, po roce 1989 iniciuje vznik několika nakladatelství, výtvarných, poetických a hudebních projektů, od roku 1999 organizuje festivaly poesie, propojené s hudbou a výtvarným uměním, benefice na podporu postižených nejružnějšího druhu, nějaký čas vydává vlastní časopis Potulný dělník, s přáteli pak dlouhodobě revue BOX, od roku 2003 pracuje na projektu Potulné akademie a muzických večerů Uši a Vítr (je redaktorem periodika téhož jména), v roce 2006 zakládá obecně prospěšnou společnost Christiania („pro podporu kultury, národní paměti a menšin“), pro niž dodnes pracuje. Od téhož roku vystupuje jako pouliční hráč, od roku 2007 publikuje blogové zápisy a recenze na internetu, v roce 2011 zahajuje vydávání poutních novin Provodov. Doposud vydal sbírky Kolotoče bílé hlasy (1993), Houpací kůň šera a jiné básně (1998), Americká antologie & Poslední autobus noční linky (2004), Jsi orkneyské víno

Jaroslav Erik Frič
Houpací kůň šera a jiné básně

Povídka:

Blázinec (část 6)

VÝVOJ

Druhý den jsem se seznámila s panem primářem. Větrák byl fajn. Hezky jsme pokecali o Kanárech, navrhl „mírnou“ léčbu a po velké procházce případné snížení léků. Působil profesionálně. Bohužel to bylo první i poslední setkání na půdě oddělení. Pak už jsme se setkali jen párkrát v parku. Když jsem ho nejvíce potřebovala, zmizel. Kampak asi? No přece na dovolenou.

Po vizitě následoval další průzkum. S pietou jsem prošla morušovou alej, prozkoumala sad. Zrály meruňky a třešně. Hurá na ergoterapii. Nikdy mi práce nepůsobila takové blaho. Po obědě jsem se rozhodla k odvážnému kroku. Vniknu mezi vyvolené. Prostě jsem usedla na volný kousek lavičky a drze prohlásila „Myslím, že jsem tu správně, že? Já jsem Blanka. Ohlídáte mi místo? Skočím si pro kafe.“ Prošlo mi to. Běžnějším způsobem bylo postávání a posedávání opodál a čekání na pozvání. To přišlo tak za dva až tři dny. Anebo nikdy.

Pak to šlo ráz naráz. Zprvu jsem pozorně naslouchala, sem tam souhlasně přitakala. Pak přišly na řadu veselé historky ze života. Večer jsem byla právoplatnou členkou klubu. Dvorek byl striktně rozdělen. U stolu seděla elita, tedy lidé, kterým to ještě jakž takž pálilo a nikoho svým postižením neotravovali. Opodál na soklu seděli čekatelé. V atriu hlavní budovy vysedávali více postižení a drbný. Na sluneční lavičce samotáři a na schůdcích knihovny pleticháři a zamilovaní. Mezi všemi rotoval pán, co miloval kočky a dával hádanky, pobíhal slintající Jiříček a plížil se Mário. Za rohem se schovávala žebrající Šumičanka. Později přibyla i pochodující sestra. Tato bývalá zdravotní sestra už vůbec nemluvila a od rána do večera pochodovala. Sem a tam. Na dvoře i na oddělení. Čtrnácte dní jsem ji soustavně zdravila. Předposlední den se usmála. Občas se zastavili náhodní prosebníci o cigaretu a znuděné pacientky z VIP. Pouze při dešti se všichni bez lahu a skladu nacpali do budky na popelnice. To bylo vždy takové zajímavé prolínání kultur.

K mé radosti se také druhý den ukázal Lukáš (kamarád a ošetřovatel). Nechápal, co tu dělám zrovna já. Popsala jsem situaci na domácí scéně. Pochopil. Uznal, že v tomto případě to lze brát i jako dovolenou, ale důrazně varoval. Naznačil, že mi prášky a pobyt zde mohou i ublížit a doporučil, ať do měsíce vypadnu. Nosil mi erární trička, ručníky a cenné rady. Taktéž jsem prozkoumala místní bufet a koloniál „U žida“. Předražený, ale lepší než drátem do oka. V obchodě byly dvě fronty. Pro pacienty a pro personál a návštěvy. Velice mi polichotila prodavačka, když mě opakovaně sdělovala, že stojím blbě. Večer přišla první krize. Všechno mě svédilo a hrůza z bělostného povlečení pokrytého bílými a černými tečkami mne vyhnala na sesternu. „Zbláznila jste se?“ „To je ta s broukami.“ „Aha. Nejde to. Na to naše oddělení nemá peníze. Vemte si prášek a vydržte týden.“ No bezva. Naštěstí mě pak Lukáš zásoboval prostěradly. Já i motolice jsme byly z prášků časem tak zblblé, že mi to začalo být jedno. Pak se dny podobaly jako vejce vejci. Budíček; úprk do kuchyňky uvařit si kafe, dvoreček, snídaně, prášky, dvoreček, komunita, ergo, oběd, dvoreček, park, večere, dvoreček a minutu před zavíračkou návrat na základnu. Zde mne jako věrný pes pronásledovala Hana. Fajn ženská, ale nebyla to moje krevní skupina. Občas návštěva. Většinou František. Duše moje spásná. Vozil dobrotu, oblečení a záchvěv venkovního světa. Někdy i Dráčka a další kamarády. Chlapce mi záviděly chovanky i sestřičky. A pak přišel ten den. DEN D. Helena. Seděla proti mě u snídaně a zvědavě zkoumala mou maličkost. Bylo jasné, že se jen tak s někým do řeči nepouští. Naše malá velká dáma z Prahy. Přeskočila jiskra. Ani jedna z nás si nepamatuje proč, kdy, co a jak. Od snídaně jsme odkráčely spolu a takhle to bylo až do konce. Největší kamarádky. Asi jako ve škole. Hana skřípala zuby

a žárčila. Nedalo se nic dělat. Jediné místo, kam jsem chodila sama, bylo ergo. Vyrážely jsme spolu kouřit a debatovat, loupily jablka a švestky, podnikaly dobrodružné výpravy po parku i mimo areál – tedy většinou jen do tabákové budky a k Vietnamcovi pro pamlsky. Krmily jsme rybičky a želvy. Navštěvovaly jsme Janu z předchozího Helenina oddělení, poslouchaly rádio v parku a vedly psychologickou poradnu u stolečku. Čím dál častěji jsme si zpívaly a čím dál víc nahlas. Začalo to „Hej hou, trpaslíci jdou“ při cestě do schodů a skončilo každodenními tanečky na dvorku. Já ji naučila čočínské fláky a „sluníčko nespívá, je mi z něj na blití“ (kupodivu tento song se zde stal hitem), Hela mi připomněla starší swingové vypalovačky. Tančily jsme, kdykoli nás to napadlo. Kde jinde než v blázinci bychom si to mohly dovolit. Po večeri nejčastěji. Kolem stolu bývalo narváno a zamřížovaná okna narvaná k prasknutí. Později, v horší fázi mé léčby, mi už hlas nesloužil, ruce a nohy se třásly. Přesto jsme tu komedii hrály dál. Bylo tu nejtolerantnější publikum na světě. Ošetřovatel Honzík nás nazval hvězdami. No budíž. Nás to udržovalo při životě a pacoši měli zpestření. Jo jo. Začátek byl bezva. Prášků přibývalo pomalu a brzy jsem se naučila je rozeznávat. Haloperidol končil často v kabelce neb v koši. Pusu mi kontrolovaly jen první dva dny. Většinou stačilo přišourat se správným krokem, nasadit tupý výraz a prohodit vtípnou poznámku pro odvrácení pozornosti. Hluboce nadechnout, zapít, předvést polknutí a prášek schovat v ruce nebo pod jazyk.

Sprintem na pokoj a šup s ním do koše. Bylo mi fajn. Stoleček, práce i Helena mě zaneprazdňovaly natolik, že jsem nevnímala tu hrůzu okolo. Blížil se den první velké vycházky. Dráček měl narozeniny.

A tam jsme nemohly chybět. Samozřejmě jsme šly požádat společně. Hela tu byla déle a měla nárok dokonce na dva dny. Prý na úklid domova. Ha ha. Já neměla nárok na nic. Po scéně „krachující podnikatelka“ sestra polevila. Ne, že by nám na to skočila, ale byla hodná a pustit slepce bez doprovodu mohlo být riskantní. Ach Křepice. Dráček. Jé. Dům byl víceméně uklizený, stůl se prohýbal dobrotami a chlastem. Přicházeli další kamarádi. Muselo se do hospody. A tady mi to došlo. Rozbili mě. Jsem jiná. Mám pocit, že na mě každý civí. Díky za vynález piva. Po dvou kouscích jsem zvědavým domorodcům a nevědomým přátelům dovolenou v blázinci přiznala. Hradba povolila, večírek se rozproutil. Mám dobré kamarády a žiju v bezva vesnici. Když nás druhý den František vezl zpět, bylo nám nanic.

FÁMY A POVĚRY. FÁMY A POVĚRY?

Tak si to představte. Říká se že...

Jsou oddělení, kde pacienti ještě bijou a někdy i svazují.

Pojem elektrošok není historie.

Pokud se podaří pacienta ukecat na 3 měsíce a více, je šikovný lékař finančně odměněn.

Na hlavu pak dostává oddělení 6 000 Kč měsíčně, ale musí to být celý měsíc. Je jedno, jakou chorobu chudák má a jak se cítí. Zdravému je nutno vysvětlit, že je chorý. Ať to sype.

Zato sexuální úchylové tu příliš vítání nejsou. I po úplném rozbití prý zlobí. Nikomu se nechce je hlídat. A nejsou na to lidi. Tak proč nenapsat papír, jak jsou hezky přeléčení a nevypustit z klece.

Dokonce pár lidí tvrdilo, že tu viděli vraha. V parku. Na vycházce. Znají ho z televize a policie ho prý marně hledá. Říkali i konkrétní jméno, ale ta moje paměť...

Opatrovnictví je skvělý přivýdělek. Ujmete se chudáka magora. Dáte ho sem. A každý měsíc přibude pár tisíc do portmonky. Jednou za čas odbudete blběčka pár stokorunami a je vystaráno.

Bezdomovci se sem uchylují často a dobrovolně. Končí coby pokusní králíci. Na kom jiném vyzkoušet nové léky, případně připomenout si, co dělají ty staré, levné, zapomenuté... Oni to většinou ani netuší. Je tu teplo, postel, sprcha a co jíst.

Asi třetina oddělení funguje docela slušně a používá moderních léčiv, postupů a psychologů. Zbytek je fabrika na magory.

Divný, že? Ono se toho napovídá....

ABUDE HŮŘ

Po návratu z Křepic jsem hned pádila za doktor-kou. Poslušně hlásím – cítím se lépe.

Návštěva domova proběhla v pořádku. Brouků se nebojím a žádné jsem neviděla (pro jistotu jsem převzala její terminologii a místo larev použila brouky). Žádám o snížení léků. Jukla na zápis kontroly na alkohol po příchodu a uznale pokývala hlavou. Mám dobré spalování. Po chvíli přemýšlení mi sdělila, že musíme počkat do středy. Až co řekne pan primář. Bestie. Musela vědět, že bude na dovolené a jeho jasnost taky.

I zjevil se on. Antikuřácký maniak. Ďábel. Po první komunitě mi připadal jako obtížný hmyz, který tu bude chvíli otravovat a pak zmizí. Chyba lávky. Odpoledne vyrazil do terénu. Koníášovským pohledem obhlédl dvorek. Kouřili všichni. Tedy krom Žemličky. Pomalu kráčel k východu a probodával nás očima. Chovanci pokorně zdravili. Když se přiblížil k našemu hloučku, byla jsem v družném rozhovoru. Už už jsem otvírala ústa ku zdvořilému „dobrý“. Jeho nenávidný pohled mne uzemnil. Pusa se sama zavřela. Oči se odvrátily s pohrdlivým výrazem. Ne. Jsem sice slušně vychovaná, ale takhle se neponížím. Koneckonců jsem dáma v letech a on by měl pozdravit první. No ne? To jsem si nasrala do bot.

Vizita. Jindy docela příjemná záležitost, kdy si člověk příjemně poplkal s jinými lidmi než s pacoši. Teď se sestra krčila v rohu a vysílala zoufalé pohledy. Kazatel zprvu hřímal, jak si kazím zdraví. Pak mi suše oznámil, že léčbu neupraví, to prý může jen primář. Učinil poznámku do bločku. Už vím jakou. Zvýšit účinnost Haloše a kontrolovat braní. Chvilí zíral do spisu a pak mne dorazil. Vy jste těžký případ (larvy a pití...hmmmm). Tady si pobudete nejméně půl roku a tu chorobu máte na doživotí. Smiřte se s tím. Omámena hrůzou jsem se odpotácela za Helou. Nevěřila jsem mu ani slovo, ale došlo

mi, že jsem v pasti. Revers? Ne. Přece nenechám Helenu samotnou před operací. Ani barák ještě nebyl vysířený a vymalováno. Pche. Zvládnu to. Večer mne sestra s provinilým výrazem poprosila, abych otevřela ústa a předvedla jak polykám ty dva malé bílé vrahy. Další den totéž. Bylo mi blbě. Následující den ještě hůř. Tráslý se mi ruce i nohy, dělaly mžitky před očima. Moje kůže podivně zešedla a málem jsem při procházce omdlela. Helena mne pracně dovlekla na pokoj a šla to nahlásit sestřím. Chytrolín mě milostivě obhlédl a naznal, že tedy nebudeme čekat na pana primáře a přemedikujeme. Tento odborný zásah obnášel toto: Haloš ponechal v plné dávce. Sebral mi Diazepam a prášky na spaní. Přidal další dva brutální patáky, jejichž jméno si nepamatuju, ale bylo to fuj. Franta mi je prověřil.

Ty stavy ani nejde popsat. Celé noci jsem bloudila po oddělení. Bylo to jasné. Ještě párkrát to vezmu a je ze mě slintající troska. Sestry mi tajně podstrkávaly prášky na spaní. A začaly opět přivírat oči. Ne všechny. Znovu jsem zvažovala revers. Lukin vyzvědl u svého chytrého pana doktora, čím mne to krmí. Zjištění bylo děsivé. Oba jedy patří mezi brutální chemii z doby kamenné. Nelze přestat náhle brát. Snižování má být postupné. Jinak hrozí různé komplikace včetně náhlé smrti. Domů nemůžu. To bych Dráčkovi nerada předvedla. Holky mě poučily o abstraktu a já jsem se pustila do boje. Denně jsem snižovala o 1–2 prášky. Po týdnu byla má dávka dva kousky na chvilku pod jazyk. Sestry mi i nadále dávaly prášky na spaní. Ne vždy z litości, ale aby se na zadním záchodku dalo dýchat a Aniče nezdechly kytky. Kouřila jsem tou dobou 60 denně. Kdybych nekouřila, tak bych se zbláznila.

Vrátila se doktorka. Nahlédla do lejster a málem ji trefil šlak. Odpustila si, jak se daří i brouky. Ověřila si u mne počet braných prášků. Proč? Otázala se stropu. Budeme pomalíčku odbourávat, paní Šimoníčková. Bude to těžké, ale vy to zvládnete, že? Ptala se skoro prosebně. Jasně, opáčila jsem. Kdybys věděla...

No, očividně jsem ožívala. Při návratu na ergo byla anděl v sedmém nebi. Nadělala jsem spoustu výrobků na prodej, aby chudičké oddělení prosperovalo, a pamětní desku Homérovi. Popsala jsem jí ho jako citlivého brněnského básníka. Nejlepší fór vznikl při domluvě ohledně umístění. No. „Dejte to Lukinovi. Ošetřovatel tam a tam.“ „Lukáš S? Jak vy dva se znáte?“ Tázala se udiveně. „Máme společného basáka.“ Lékařka ztuhla. Celá místnost ztichla a asi 20 párů očí na mne vyděšeně zíralo. Proč? „No.... basáka. to je ten muzikant, co hraje na kytaru se čtyřma strunami“, dodala jsem opatrně. Napětí povolilo. Všichni řvali smíchy. Ano. Rozuměli „pasáka“. Tou dobou jsme také s Helou čím dál více pozorovaly okolí. Viděly jsme to hromadné postižení. Vše se nám tu hnusilo. Radostně bylo jen v kuřáckém kroužku. Jana se lepšila výrazným způsobem.

I některé další holky podivuhodně ožívaly. A přišla Mirka, paní učitelka. Také dorazil svrab.

Blanka Šimoníčková
pokračování příště

a jiné básně (2014), knihu blogových deníků z roku 2007 Psáno na vodu palbou kulometnou I. (2012), tři CD čtení s různými hudebníky, vytvořil tři scénáře pro rozhlas, žije většinou v Brně. Nyní vycházející svazek básní z let 1986–1995 obsahuje první dvě jmenované sbírky. Reedice dvou beznadějně rozebraných sbírek brněnského básníka původem z Horní Libiny u Šumperka, ale také pouličního muzikanta, vydavatele samizdatové literatury, později vydavatele (zakladatel nakladatelství Votobia, Vetus Via), duchovního otce obecně prospěšné společnosti Christiania a občasného sdružení Proximus, pořadatele koncertů, benefičních akcí, festivalů, literárních večerů apod.

RADIM BABÁK Bloudivé trojspreží

(Ears&Wind Records, 2016, kniha)

Experimentální poezii a hudbě se věnuje od dětství (v 5 letech jako flétnista). Od roku 1996 vystupuje jako akordeonista, především v Brně a okolí. Jeho žánrově neukotvená hudba sahá od minimalismu přes odrhovačky až po punkové fláky – písně nabitě emocemi, humorem a energií. Roku 2005 nahrál profilové CD „O chuti do života“ a v roce 2016 CD „Tutepe-to“. Hrál či dosud hraje se skupinami Lippany, Čvachtavý lachtan, Čočka, [che], Česnekový hlavy, Ťovajz a spol. a dalšími. Jako loutkohe-rec působil v Divadle Líšeň. Od roku 2004 se živil jako učitel hudby. Pravidelně přispívá do almanachu Um pakultury, jeho básně dále vyšly v revue Dno, Hostu, Jihovýchodní poště, edici Filtrační poezie (básně vydávané na filtrech do balených cigaret) apod. Sbíрка „Bloudivé

tříspřeží“ je první ucelenou sbírkou Radimovy poezie. „Bloudivé“ proto, že se různé způsoby psaní v jeho životě vynořují, zase mizí, jindy je v jednom období užívá současně. První část obsahuje tradiční, „seriózní“ poezii. Druhá, experimentální zahrnuje i rozsáhlejší celek preparované poezie. Třetí část tvoří kratší věci, často z „filtrační poezie“. Jde o výběr z celé tvorby (bez posledních pár let, kdy se kniha připravovala), kterou autor považuje za stále životaschopnou a nosnou.

Tyto a další tituly
získáte v internetovém obchodě
drevenacikada.cz

Doporučujeme:

26–27. srpna 2016
FESTIVAL NAPŘÍČ
 Skalákův mlýn, Meziříčko u Želetavy

THE MASK
HLADOVÝ KURVY
OLD MINKA BAND
ŠMOX
LAMRAM JAM
BLAHO 19
BALET ČESKOSLOVENSKÉHO ROZHLASU
MIKY MARUSJAK & POETIC BAND
JAKUB URBANEC (křest sbírky)
MARIA TŮMOVÁ
JAN LAMRAM
DAN VERTIGO
TOMÁŠ LOTOČKI
YAKUB DIVIŠ
RADIM BABÁK
JOSEF KLÍČ
MANY MORE EXPERIENCE BAND
SOUNDS OF OCCUPATION
ČOČKA
FASK LUMA
YLO - AFRICKÝ SLON
SBLÍŽEN
KOLBEN A KAVLÍK
SIBÉRIJA
EČ
HAMELN
JIRÍKOVO VIDĚNÍ
SANITKA
JOLANA PETRÍKOVÁ (výtvarno)
BIOSPELEOLOG ROMAN MLEJNEK
IVOŠ KREJZEKA A MILOŠ KOCMAN
MÍNA
MIREK SALÁM JILEMNIČKÝ
HONZA VÝŠKA
LUKÁŠ TREJBAL A AKTUÁLNÍ DIAGNÓZA
MIREK JISL
VÍTA ŤOVAJZ HOLATA & SPOL.
PAVEL ŠUHÁJEK
JIRÍ TRNKA A FRANTIŠEK VRBA

1. a 2. července 2016
 Nenkovice, hřiště TJ
ENDLESS KINKIES
BERMUDSKÉJ KVÁDR
LAMRAM JAM
HLADOVÝ KURVY
SOUNDS OF OCCUPATION

8. července 2016
 Brno – Verbena
ARAM BAJAKIAN A JULIA ÚLEHLA:
Dálava

8. října. 2016
 Šlapanice
3BEAT FEST – 5. ročník
BABALET
MÁMA BUBO
TYRŠOVA SPOLEČNOST
IDIOT CRUSOE
NIC MOC KVINTET
KULEŽÁK

2. 12. 2016
 Brno – Melodka
(NEJEN) STARÁ VLNA
S NOVÝM OBSAHEM
MCH BAND
TYRŠOVA SPOLEČNOST
MÁMA BUBO
YLO

Aktualisované info o akcích
 na webu Spodních proudů:

spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

Japonci vymysleli vidličku která na principu elektrických impulsů simuluje slanou a kyselou chuť ••• Brněnská hospoda Na sedmém schodu slavnostně otevřela nový prostor, přijelo tři sta pankáčů a majitel prostor vypověděl nájemní smlouvu. Premiéra spojená s derniérou která stála za to ••• Ježíš Kristus Hájek se vyhodil z pozice bubeníka ve finské kapele Yhteinen Makkara, poté co jeho fenomenálnímu nástupu na pódium chyběla bicí souprava ••• Zemřel Mirek Olšanský ••• 24 hodin byla funkční Facebooková stránka Obchod Dřevěná cikáda, poté ji systém zablokoval a ředitel Facebooku Mark Zuckerberg oznámil plány pozvat „čelné konzervativce a lidi z celého politického spektra“ k rozhovorům s ním ohledně obvinění, že Facebook „potlačoval“ konzervativní názory ••• V návrhu protikuřáckého zákona se objevují ústupky pro vodní dýmky, e-cigarety, kouření na festivalech a zahrádkách. A co porodnice, banky, jesle, úřady práce? ••• Přestupkový zákon chce zavést pokutu až 10 000 Kč za urážku policajta, nebo úředníka ••• Britská královna si stěžovala, že čínští činitelé byli velmi nezdvořilí ••• „Tahle parta nebudi žádné mé sympatie“ řekl na adresu ruského motorkářského gangu Noční Vlci Bohuslav Sobotka, zatímco Jihomoravský hejtman Hašek setkání s Nočními Vlky komentoval „Bylo pro mne silným zážitkem být při tom a společně se poklonit památce padlých s ruským generálním konzulem Budajevem“. Poslanec Foldyna neváhal a společně s Nočními vlky kladl věnce v Děčíně ••• Místopředseda legislativy Ruské státní dumy Jurij Sineľščikov navrhl zákon podle něhož mají být zvýhodněni účastníci ruské invaze do Československa v srpnu 1968 ••• Čuňas bude kandidovat do senátu za ODS ••• Onanistu v pražské tramvaji strážníci dohonili v zastávce Šumavská ••• Těhotná Mucha vstoupila do OSA ••• Pro úspěšné páření potřebujeme dva chameleony. V celém procesu kladení je nutné nechat samičku v naprostém klidu a do ničeho nezasahovat! ••• Plastici hráli v jeden okamžik na dvou místech v Praze a v Brně – nejedná se o fyzikální anomálii, ale o rozpad kapely na dva samostatné subjekty ••• Adamovský farář vykázal z kázání Papeže ••• Anglicky a Rusky se dorozumívá lidská bytost, co v Praze 9. června házela cihly z věže Národního divadla

φ

Sampler Ears&Wind Rec.:

Dvacítka skladeb od dvaceti kapel vyšlých na Ears&Wind Records v rozmezí let 2008–2016. Sampler Na vlně hořícího psa. STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE, GINNUNGAGAP, TICHÉ LODI, MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY, JÁ JSEM POZNAL, METALURG, ČOČKA, BALET ČESKOSLOVENSKÉHO ROZHLASU, HOKR, NEDĚLNÍ LIDÉ, NICMOC KVINTET..., HROZNÉ, ZÁVIŠ, HYNKOVY ZÁMKY, LAMBRECHTŮV PSYCHOMETR, TYRŠOVA SPOLEČNOST, SAN FRANCICKO, ŠPINAVÉ SPODNÍ PRÁDLO, OLD MINKA BAND, SOUNDS OF OCCUPATION

Tiráž: Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Hausmann • přispěvatelé: Statý Lukáš, Miroslav Václavěk, Vojtěch Landa, Jeroným Nikdo, Vladimír Jaromír Horák, Ivosh Krejzek, Blanka Šimoníčková • Fotograf: Zdeněk Vykydal • Příloha UV1606 – HomelessG; Jude – komiks • volitelná příloha: sampler Na vlně hořícího psa
 Předplatné: à 30 Kč. Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena. Info a elektronický archiv: spodniproudy.cz